

Viorel Sălăgean (PUNR):

„PDSR va câștiga prin racolările stil PCR”

Nr. 38 ● 20 - 26 septembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Yehudi Menuhin, patronul spiritual al
celeia de-a XIII-a ediții a Festivalului
 Internațional „George Enescu”

pag. 7

Dosar:

**O DESCOPERIRE
EPOCALĂ
pe nedrept igno-
rată în România**

pag. 8-9

**Stare critică
IPOTEZĂ
ZGUDUITOARE**

■ Bani mulți,
identități puține și
false

■ Din culisele
Securității române

pag. 5

**O AFACERE
DUBIOASĂ**

■ IGP face bani din
piatră seacă

■ Chirie inventată
sau șmenvire de
mașini furate?

pag. 14

TELE
abc

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

Desimir Jevtici, un diplomat optimist

DI Desimir Jevtici este de profesie constructor de utilaje pentru drumuri și poduri și poate că din acest realism al meseriei sale păstrează o bună doză de optimism.

Carierea sa diplomatică a început chiar cu actualul post pe care l-a preluat la București în 1991. Născut în vechea capitală a Serbiei, Krusevac, domnia sa a revenit în locurile natale, după terminarea studiilor, ca director al unei mari întreprinderi constructoare de utilaje și profesor universitar. Între 1987 și 1991 a fost prim-ministru al Serbiei. Numirea sa ca ambasador la București, într-un moment extrem de delicat pentru fostul spațiu iugoslav, dovedește, probabil, atenția cu care privește Belgradul relațiile cu România.

Factorii externi ar putea să schimbe sensul în criza din Bosnia

□ Consideră dl DESIMIR JEVTICI, ambasadorul
Iugoslaviei la București

- Domnule ambasador, veștile din Bosnia au fost în ultimul timp proaste. Totuși, se fac eforturi diplomatice importante și după recenta înțelegere de la Geneva se întrevăd șanse în direcția păcii. Cum evaluați aceste tendințe?

- Doar faptul că în Bosnia se duce, de trei ani deja, un război civil și că țara mea, R. F. Iugoslavia, este sub sancțiuni, sunt vești proaste. Trebuie însă ținut cont de faptul că în criza bosniacă, și în general în criza de pe teritoriul fostei Iugoslavii, sunt implicate multe interese din exterior care nu coincid de fiecare dată. În ultima vreme, după cum cunoașteți, cu eforturile permanente și cooperativitatea Iugoslaviei de a rezolva criza din Bosnia pe căi pașnice, au fost lansate mai multe inițiative diplomatice. Printre aceste inițiative se găsește și cea a SUA care a dus la întâlnirea miniștrilor de externe din guvernele musulman bosniac, Sacirbei, croat, Granici, și iugoslav, Milutinovici. Cu acest prilej s-a căzut de acord privind bazele care servesc la soluționarea crizei din Bosnia. Acesta a fost primul pas dintr-un proces complicat. Dacă se va continua pe această cale și se vor găsi modalități pentru aplicarea celor stabilite, fără complicații suplimentare care constau în „acțiuni imprevizibile și impunere de condiții”, sper că foarte curând vom avea și vești mai bune. Însă, vedeți că NATO continuă, fără motive vizibile, să bombardeze țintele sârbilor din Bosnia. Mi-e teamă că aceste bombardamente sunt consecința dorinței unora de a înfrânge pe plan militar pe sârbii din Bosnia. Aș dori ca motivele factorilor externi care au participat la crearea crizei din Bosnia să schimbe acum sensul și să acționeze spre pace și nu spre provocarea unui război mare, sau să continue cu instabilitatea controlată. Așa s-ar ajunge foarte rapid la pace.

- În presă s-a vorbit despre posibilitatea creării unui așa-numit „coridor ortodox” în structura noilor raporturi de forță din Balcani. Care este punctul dv. de vedere în această privință?

- Cred că baza de unificare, de alianță pe bază confesională, nu ar trebui să fie o religie de tipul fundamentalismului islamic. Astfel de alianțe nu sunt în tradiția bisericii ortodoxe. Aș adăuga că această idee seamănă cu un concept stricurat care intenționează să facă din țările ortodoxe o insulă izolată, o rezervație îndepărtată de lumea modernă. Este o altă problemă că populația din majoritatea țărilor din Balcani este de credință ortodoxă. Să nu uităm că acolo trăiesc și multe minorități care sunt de alte confesiuni. Acesta este încă un motiv în plus să nu ne confruntăm pe bază de religie. Baza pentru a ne uni cu alții trebuie să fie dezvoltarea și progresul. Se pune întrebarea cum să prindem pasul cu țările dezvoltate. Pe de altă parte, problema democrației este în strânsă legătură cu nivelul de trai al populației. Este calea colaborării, pe bază de solidaritate, cu țările dezvoltate vest-europene și alte țări, dar nu calea izolării.

Cum țările din Balcani au multe elemente comune, dar nu sunt suficient de legate prin infrastructură, este necesar ca ele să-și întărească colaborarea; astfel ar putea folosi mai eficace potențialul lor și deveni un spațiu interesant pentru investiții și piețe străine. Să nu uităm că investițiile, și anume capitalul străin, sunt un animal care se sperie rapid și fuge la cel mai mic zgomot. Pentru capital sunt necesare liniștea și stabilitatea. Colaborarea și alierea reciprocă ar contribui la securitatea în Balcani și rezistența față de implicarea intereselor parțiale care au menținut, în mod tradițional, diviziuni și divergențe în această regiune în defavoarea țărilor balcanice. Însă aceasta este în momentul de față

doar o perspectivă spre care trebuie să tindem.

- Fără a nega importanța marilor puteri în posibila reglementare a situației din fosta Iugoslavia, totuși țări precum România ar putea avea o contribuție semnificativă în cadrul acestor eforturi. Împărtășiți acest punct de vedere?

- Vreau să spun, în primul rând, că într-adevăr responsabilitatea cea mai mare le revine factorilor mondiali - UE cu cei mai importanți membri ai săi, apoi SUA, NATO, ONU - în ceea ce privește reglementarea relațiilor pe spațiul iugoslav, având în vedere faptul că ei au și contribuit la crearea crizei, începând cu recunoașterea secesiunii în fosta Iugoslavia, până la propunerea planurilor, până în prezent ineficiente, pentru soluționarea crizei. Bineînțeles că și țări ca România pot contribui la găsirea soluției pașnice a crizei. În primul rând asemenea state pot scoate în evidență și afirma pagubele imense din cauza crizei în vecinătate. Țările respective, afirmându-și interesele, nu trebuie să permită ca interesele străine să se instaleze pe teritoriul lor. Când își caută aliați, trebuie să tindă spre parteneri care vor acționa în sensul atenuării crizei și nu al extinderii acesteia. La fel, trebuie eliminate toate motivele pentru impunerea de criterii speciale și reguli noi ale jocului care sunt valabile doar în acest caz și nu pentru restul lumii.

Trebuie spus că România a jucat, în ceea ce privește criza iugoslavă, rolul unui factor de stabilitate: a menținut dialogul și a acționat egal față de toți subiecții de pe teritoriul iugoslav, străduindu-se pentru soluționarea pașnică a crizei. Soarta comună a popoarelor sârb și român din trecut a contribuit la păstrarea prieteniei tradiționale, drept garanție a unei colaborări fructuoase în viitor, când nu vor mai fi sancțiuni și interdicții.

PUBLICATIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin, Mihai Sândoiu

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SÂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

- POLITICĂ - Marian Ghișeanu, Roxana Stancu
- EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
- SOCIAL - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici
- SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu
- FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniță
- CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru
- CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănăilă (SUA)
- SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi
- CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036.

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE 222.68.05:
Călin Mărcușanu, Dragoș Bălă, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,
Marius Onofrei, Florin Petriș

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen
Matolă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Băta și talentul

Încă mai răsună acordurile celei de-a XIII-a ediții a Festivalului "George Enescu", manifestare prestigioasă care a reunit la București interpreți, dirijori, compozitori, mari personalități ale muzicii din întreaga lume. În aceste zile, festivalul nostru de suflet este cel mai important eveniment cultural de pe planetă. E un moment de mândrie pentru noi, românii, fiindcă datorită unui fiu minunat al acestui popor avem posibilitatea de a invita, la noi acasă, reprezentanți străluciți ai artei de pretutindeni. E însă un moment de derută pentru descoperirea care ne asigurau, nu cu mulți ani în urmă, pe străzile Capitalei, cu o emfază de troglodit, că „ei muncesc, nu gândesc” - una dintre cele mai cumplite fraze rostite în limba română. În această clipă, tâmpiții care băteau cu bătele în Piața Universității, gorilele contemporane care făceau ordine, fiind de la I.M.G.B., țatele care aplaudau frenetic orice lovitură aplicată vreunui ins cu alură de intelectual, nu mai înțeleg nimic. Ei care, nu-i așa, prin acțiunile lor în turmă pot decide destinul unei țări, cum de nu sunt sărbătoriți? Cum de nu se cade în extaz la auzul agresivității, barbariei de care sunt capabili? De ce numele lor nu rămân în cartea de istorie a umanității ca niște simboluri de preț? Cum de nu există un festival al ghioagei, un simpozion dedicat smulgerii bărbilor studenților eminenți, o conferință consacrată Prostiei pe care o adoră ca pe o zeitate supremă, un schimb de experiență puternic mediatizat despre modalitățile de distrugere a unor colecții geologice, un colocviu internațional care să slăvească Măria sa Ignoranța? De ce tocmai cei care nu muncesc și se distrează scârțâind jalnic la vioară ceva de neînțeles, sau lovind clapele unui pian, nasc sunete care nu seamănă cu o sărbătoare care să îndemne la topăială și mititei, sau cântă arii al căror text nu amintește de cel care a mușcat-o pe Magdalena de piept merită să fie cunoscuți pe tot mapamondul, sunt adulați, răsplătiți cu premii,

devin celebri? Doar lor, „celor mulți și hamici”, li s-a spus de zeci de ani ce importanți sunt, fiindcă numai munca lor înseamnă valoare, gândul fiind apanajul celor leneși, nevolnici, fără „brațe tari, muncitorești”, o categorie care, dacă nu poate fi exterminată, trebuie să fie acceptată așa cum suportă un parazit al societății, demn de dispreț. Așa se explică de ce, în această săptămână, marii „învingători” din Piața Universității, efemerii care fac degeaba umbră pământului au închis, în semn de protest, televizorul sau radioul, imediat ce au auzit semnalul care anunța încă o transmisie din cadrul Festivalului "George Enescu".

Ei, dacă festivalul s-ar fi transmis în Austria, și muncitorii, și țărani, și intelectualii s-ar fi pregătit ca pentru o sărbătoare înainte de a se așeza în fața micului ecran. Dar cu educația muzicală a celor din Austria n-ai cum să te compari. Ce să mai vorbim despre respectul lor față de artă și artiști... Acolo se știe cât de greu ajungi un artist de renume. E nevoie de trudă, de multă trudă, de dimineața până seara, fiindcă un violonist excepțional, o soprană de talie mondială, un pianist de geniu nu-și permit să aibă un program de 8 ore, după care să trângănească la cărciuma din colț. Pentru a obține performanțe nu e de ajuns înzestrarea de la natură - mai trebuie și studiu istovitor, adică multă, multă MUNCĂ, de care cei slabi nu sunt capabili, fiindcă țin de o voință puternică, de ambiția de a ieși din anonim, de visul de a atinge perfecțiunea, de renunțarea la bucuriile obișnuite. Ei au fost copii fără jocurile copilăriei, tinerii fără bucuriile tinereții, maturii fără bucuriile elementare ale vieții. Condiția celor obișnuți țin de firesc, de normalitate. Paradoxal sau nu, băta și talentul se înrudesc, tinând de anormalitate. Dar dacă băta ne poartă în subteranul abject al ființei umane, talentul ne redă încrederea în partea noastră de bunătate și lumină.

La S.C. URBIS S.A. presa nu are acces, pentru că

„La URBIS nu sunt nici un fel de probleme”

Pentru a doua oară în cariera noastră de jurnaliști, am descins la S.C. URBIS S.A. și, tot pentru a doua oară, am fost ținuți la poartă. Grav

Directorul Savu se agită!

este că nu am fost lăsați cu ochii în soare doar noi, ci și colegii de breaslă de la șapte publicații, posturi de radio și de televiziune dintre cele mai cunoscute. De data aceasta nu a mai fost trimis la înaintare domnul Petean care dă peste re-

portofane, ci am avut onoarea tocmai cu domnul director de personal Ion Savu. Acesta, mult mai puțin violent, ne-a explicat că domnul manager general Mircea Surdulescu e foarte supărat pentru „denigrările” din Flacăra, „că adevărul e undeva pe la mijloc” și că nu va dialoga decât cu directorul general al Publicațiilor Flacăra. După aceasta, s-a închis poarta și domnul Savu a dispărut.

La redacție am cugetat adânc și, cu puțină indulgență, am înțeles orgoliul

exagerat al domnului Mircea Surdulescu, care nu vrea să vorbească decât cu directori. Am înțeles că niște simpli redactori nu-s de nasul

dumisale, dar, în cazul acesta, trebuia să fim lăsați, conform rangului nostru, să vorbim măcar cu niște muncitori. Aceștia ar fi avut multe să ne spună.

P.S. „Scuza” domnului Savu a fost că nu ne poate primi fiindcă faxul trimis

cu o zi înainte la S.C. URBIS S.A., prin care ne anunțam intenția de a vizita fabrica, a fost ilizibil. Totuși, ne întrebăm cum au știut domniile de la S.C. URBIS S.A. că faxul vine de la noi, pentru că, la aproape o zi distanță, cu o oră înaintea tentativei noastre de documentare, am fost sunați la redacție și rugați să repetăm faxul.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Racheta „Tomahawk”, arma care aduce pacea în Bosnia?

Agasați de încăpățânarea sârbilor bosniaci care nu vor să-și retragă armele grele din jurul orașului Sarajevo, dar în condițiile în care schița unei păci a fost realizată la Geneva, comandanții NATO au început să lanseze rachete de croazieră „Tomahawk”. Aceasta după mai multe raiduri aeriene care au lovit poziții militare importante ale sârbilor bosniaci și în pofida avertismentelor tot mai vehemente ale Rusiei.

Dar ce sunt rachetele „Tomahawk”, care au fost lansate de pe vasul american USS Normandy, situat în Marea Adriatică, la peste 200 km de țintă? Reprezintă una dintre „armele inteligente” puse la punct în laboratoarele militare americane, și cu care s-a dotat și NATO. Este considerată o armă foarte precisă și extrem de flexibilă, având marea calitate că evită sistemele de detectare radar ale inamicului. Ea

poate fi ghidată electronic fie din satelit, fie printr-un sistem computerizat de orientare proprie. Practic, este vorba de montarea unui sistem de „citire” electronică a formelor de relief de la punctul de lansare până la obiectivul de atins. Racheta zboară la joasă înălțime pe o traiectorie care ține seama tocmai de posibilele obstacole. Acest sistem de comparare a datelor preînregistrate privind relieful se numește „Tercom”, adică Terrain Contour Matching. Fiecare rachetă poartă o ogivă convențională de o jumătate de tonă și costă peste un milion de dolari bucata. Poate să funcționeze pe orice fel de vreme cu o maximă precizie. A fost folosită pentru prima dată în 1991 în timpul operațiunii „Furtuna Deșertului” desfășurată de SUA și aliații săi împotriva Irakului. Raza de acțiune a rachetelor este de peste 1000 km. Din cauză că nu pro-

duce căldură și pentru că „șerpuiește” de-a lungul diverselor forme de relief este considerată una dintre cele mai eficiente arme produse în ultima vreme. De asemenea, întrucât poate fi lansată de pe o bază aflată la sol sau de pe mare (fără să fie „purată” de om până la locul bombardamentului) este considerată o armă care produce riscuri minime celui care o posedă.

Utilizarea ei de către NATO în conflictul din Bosnia ar putea fi cel mai puternic argument în determinarea hotărârii sârbilor bosniaci de a accepta condițiile de pace. Radovan Karadjici și alți lideri ai sârbilor bosniaci au folosit termeni foarte duri în legătură cu aducerea pe teatru de război a acestui tip de rachete. Pentru NATO, Bosnia este însă și un „laborator”, un poligon de testare a eficienței acestei arme.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Barca Terra în anul 2025

Câți oameni vor trăi pe Pământ peste trei decenii? Cum vor fi ei repartizați pe planetă? Se vor produce modificări în topul celor mai populate țări? Acestor întrebări (și altora) a căutat recent să le dea răspunsuri Institutul Național de Studii Demografice din Statele Unite.

O primă constatare (dăătoare de optimism): ritmul anual al creșterii populației mondiale (în prezent trăiesc pe glob 5,7 miliarde de persoane) a scăzut în mod sensibil: de la 1,7 la sută în 1991 la 1,5 la sută în 1995. Acest fapt permite o corectare a prognozelor privind populația globului în 2025: în loc de 8,64 miliarde de persoane (cât se estimase în 1991), vor trăi pe planetă 8,31 de miliarde de oameni, deci cu 330 de milioane mai puțin față de cât se calculase acum patru ani, cifră ce ar putea să se mărească dacă ritmul anual de creștere va continua să scadă. În cele ce urmează, alte date publicate de instituția amintită.

Mai întâi, cu privire la situația de acum. Astfel, pe ansamblul planetei, natalitatea se ridică în medie la 3,1 copii pentru o femeie. Fâșia Gaza deține cea mai ridicată rată din lume, cu 8,1 copii pentru o femeie, în timp ce în Italia se înregistrează nivelul cel mai scăzut, de 1,2 copii pentru o femeie (ne-așteptam la mai mult de la italieni). În UE, luată ca un tot, rata este 1,5 copii. Africa este singurul continent a cărui fecunditate (5,8 copii pentru o femeie) este superioară mediei mondiale. Speranța de viață este în lume în medie de 66 de ani. Cea mai ridicată în Japonia (79 de ani), iar cea mai scăzută – în Africa centrală (41 de ani). De altfel, Africa deține, pe continente, recordul de scurtime a speranței de viață – 54 de ani (în Europa „Celor 15” ea este de 77 de ani). Trei țări înregistrează anual mai multe decese decât nașteri, având, prin urmare, o rată de creștere naturală negativă (nu se iau în calcul imigrările): Germania (-0,1 la sută pe an), Ucraina (-0,4 la sută) și Rusia (-0,6 la sută). Cea mai dinamică rată de creștere a natalității se înregistrează în Oman (+4,9 la sută pe an).

Și câte ceva despre ce va fi în 2025. Calculele arată că peste 30 de ani, țările (primele patru) cele mai populate din lume vor fi aceleași ca în prezent: China (1,523 miliarde în 2025, față de 1,218 miliarde în 1995), India (1,385 de miliarde, față de 930 de milioane), SUA (338 de milioane, față de 263 de milioane) și Indonezia (277 de milioane, față de 198 de milioane). Pakistanul (252 milioane, față de 129 de milioane) și Nigeria (246 de milioane, față de 101 milioane) vor detronea de pe locurile cinci și șase Brazilia (225 de milioane, față de 157 de milioane) și, respectiv, Rusia (157 de milioane, față de 147 de milioane). Luate împreună, țările care sunt acum componente ale UE se vor situa (cu o populație de 372 de milioane) și în anul 2025 pe locul trei, după China și India.

ION D. GOIA ■

Puls

Nătăfleată

De o bună bucată de vreme, la noi se petrec lucruri ciudate. Acestea nu ocolesc practic nici o zonă a societății românești. De altfel cititorul fidel al revistei noastre ar putea lesne descoperi toate aceste ciudățenii răsfoind din când în când revista Flacăra. Eram pe cale să renunț la a așterne pe hârtie cele câteva constatări care urmează, dar am sesizat că deși o serie de probleme au fost deja semnalate, ele s-au risipit în noianul de chestiuni cotidiene mai mult sau mai puțin importante.

Să enumerăm deci câteva lucruri ciudate care se petrec aici, lângă noi. Avem munți frumoși, peisaje minunate, litoral cu mari posibilități, stațiuni - unele dintre ele unice în Europa. Dar n-avem turism sau mai bine zis nu scoatem din turism nici a suta parte din profitul pe care l-am obține dacă am exploata cu înțelepciune toate aceste daruri... Lângă noi, o țară mult mai mică, cu neînsemnate resurse turistice, scoate dolari cu vagonul dintr-o băltoacă de câmpie, surclasând litoralul românesc. Este vorba de Ungaria și de singura sa resursă turistică, nici aceasta grozavă, lacul Balaton. Cum a fost posibilă această „minune” ați putut citi în nr. 36 al revistei noastre.

S-ar putea ca unii cititori să considere exemplul cât se poate de nefericit. Numai că lanțul ciudățeniilor este lung, foarte lung. De pildă, chiar Flacăra pe care o aveți acum în față vă prezintă în paginile 8-9 istoria unei descoperiri epocale. Autorii sunt români. Medicamentul preparat de ei în urmă cu mai bine de 20 de ani face posibilă vindecarea alergiilor și reglarea sistemului imunitar. Dar în România această descoperire a fost și este ignorată. Culmea, citeam de curând într-o revistă străină despre eforturile unor specialiști niponi în această direcție. Era vorba de același principiu folosit la prepararea medicamentelor. Adică noi suntem primii, tot noi ignorăm ceea ce ai noștri au descoperit și, după 20 de ani, străini de aiurea inventează ceea ce există deja. A cui să fie oare vina? Veți spune poate că iar am ales un exemplu nefericit. Nu. Sunt

zeci, poate chiar sute de cazuri asemănătoare. Să nu uităm că foarte mulți dintre savanții cu care ne mândrim, care sunt recunoscuți pe plan mondial, s-au realizat afară. Ignorate de conaționali în timpul vieții, marile personalități ale acestui neam devin victime ale unui mod ciudat de a proceda. Pentru că este suficient ca un mare om să ne părăsească și brusc ne aducem aminte cât de valoros a fost. Și ne mândrim cu realizările sale de parcă l-am ajutat teribil, de parcă ni s-ar cuveni laurii de pe urma efortului său la care, culmea, n-am contribuit cu nimic. Să parcurgem mai departe acest lanț al ciudățeniilor despre care vorbeam. Discutam recent cu un muncitor petrolist. Era fericit că i s-a închis sonda la care lucra și că, în sfârșit, poate să doarmă liniștit. Preț de câteva minute mi-am spus că omul nu-i în toate mințile. A urmat însă o explicație care m-a lăsat năuc. Bucuria lui își avea originea în firescul instinct de conservare căci presiunea gazelor era atât de mare încât în orice clipă exista pericolul unei explozii. Adică, pe de o parte suflăm iarna în palme și ne întrebăm de ce flacăra aragazului nu arde, iar pe de altă parte se închid sonde pentru că gazul are presiune prea mare. Vi se pare firesc? Nu putem omite din această înșiruire criza grâului. Atât de mult ne-am lamentat că n-avem recoltă bună, că a scăzut producția din cauza secetei sau din fel de fel de cauze, încât ne-a dat Dumnezeu mult grâu. Și acum noi sau, mă rog, cei care ne conduc nu știu ce să facă cu el. Păi dacă nu plouă nu e bine pentru că se usucă pământul și nu rodește. Dacă plouă mult iar nu e bine pentru că putrezește recolta sub apă iar dacă plouă cât trebuie ne rămâne grâul pe câmp sau în hambare. Chiar nu vi se pare ciudat?

Trebuie să admitem cu toții că Dumnezeu ține mult de tot cu noi. Pentru că, deși cei puși tot de noi să conducă, nu fac aproape nimic, încă existăm. Totul seamănă cu zicala: „Pică pară mălăiață în gura lui Nătăfleată”. O deosebire există totuși. De o bună bucată de vreme, lui Nătăfleată i-e lene să deschidă și gura.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Moțiunea grâului s-a dat cu săniuța

Săptămâna trecută în Camera Deputaților s-a discutat moțiunea simplă depusă de Opoziție pe tema crizei din agricultură. Inițial, Partidul Democrat propusese sesiune extraordinară. Convenția Democratică nu a fost de acord și a anunțat că va iniția o moțiune de cenzură. Gestul politic al Convenției nu a beneficiat de sprijinul celorlalte partide din opoziție (excepție făcând PL'93) și moțiunea de cenzură s-a transformat în moțiune simplă. Care a fost respinsă în plenul Camerei Deputaților cu 155 de voturi „împotrivă” și 116 „pentru”.

Moțiunea simplă a Opoziției nu a reușit să stârnească interesul deputaților. Pe tot parcursul lucrărilor sala a fost mai mult goală. Cele mai bune discursuri au fost cele ale deputaților Varujan Vosganian și Gheorghe Cristea (PNȚCD). Varujan Vosganian i-a recomandat primului ministru să-și concedieze toți consilierii din departamentul agricultură și a afirmat că PDSR a creat un regim fanariot care favorizează clientela politică. Toți reprezentanții Opoziției au scos în evidență erorile sistemului de

guvernare pedeserist: monopolul asupra mijloacelor de producție, lipsa de strategie, subvenționarea producătorilor de stat în defavoarea particularilor, impunerea de către stat a prețurilor atât la vânzare, cât și la cumpărare, absența subvențiilor la mașini agricole. Concluzia a fost că nu este numai o criză a grâului, ci a societății românești în ansamblul ei. La acest punct de vedere s-a raliat și deputatul Partidului Socialist, Grigore Răban, care a spus că partidul său va susține moțiunea.

Discursurile celor din coaliția guvernamentală au fost penibile. Dând dovadă de inconștiență politică și de o lipsă totală de responsabilitate, deputații majoritari s-au întrecut în a face afirmații demagogice și a acuza guvernele anterioare de criza din agricultură. Marin Lungu (PSM) s-a pronunțat pentru o „dezbatere serioasă”, l-a acuzat pe Petre Roman de toate relele și a încheiat patetic: „Dle prim-ministru, aveți grijă de agricultura României! Ea se poate redresa în câțiva ani dacă există bunăvoință”.

Discursul primului ministru a fost sfidător. Văcăroiu a atacat și el guvernul Petre Roman și a afirmat că toată această campanie a fost determinată de criza de idei politice a Opoziției care neavând ce face în vacanță a început să vadă probleme acolo unde nu sunt. Mult mai rezervat a fost Valeriu Tabără, ministrul agriculturii, care a recunoscut că agricultura nu e tocmai cum ar trebui să fie, dar nici nu a spus că are de gând să facă ceva.

La votul în plen moțiunea a fost respinsă.

ROXANA STANCU ■

Ce poate face săniuța: Cel din imagine susține că de criza grâului de vină e... guvernul Roman.

O ipoteză zguduitoare

Sărăcia a făcut pe timpul comunismului casă bună cu românul. Sub conducerea „emanațiilor” din iarna lui '89 sărăcia s-a transformat, încet dar sigur, și în foamete. În tot acest timp o pătură infimă de îmbogățiti își permit orice, de la ultimele tipuri de Mercedes până la achiziționarea unor hoteluri de lux și a unor uzine. Pentru simplul om de rând, modul în care un semen de-al său „a reușit” a fost de neînțeles. Cu mențiunea că nici noi nu ne-am dezmeticit bine după ce am ascultat cu atenție declarația oferită Flăcărei de către un fost ofițer superior al așa-zisei „defuncte securități”, personaj care a reușit să devină maior la 40 de ani, personaj trecut în rezervă înainte de '89 și, care a încercat, într-un timp, să intre în structurile SRI. Atunci a fost refuzat, iar apoi a fost curtat în zadar. Față de ce a apărut până acum în presă, referitor la activitatea unor servicii ale securității și implicarea lor în viața politică actuală, declarația acestui ofițer este similară cu explozia unei bombe atomice într-un război medieval. Deocamdată, vom trece sub tăcere identitatea acestui personaj. Motivul va fi dedus simplu de către dumneavoastră, după ce veți citi afirmațiile acestuia.

O bombă atomică într-un război medieval

„Am lucrat în securitate, într-o unitate despre care nu s-a vorbit deloc. Un timp m-am mirat, apoi am înțeles de ce nu se bate toba, cum s-ar spune. Pentru mine ceea ce s-a întâmplat în '89 a fost și nu a fost o surpriză. A fost pentru că nu am crezut că există atâția oameni ce pot fi manipulați prin numai câteva cuvinte și, pe de altă parte, nu a fost o surpriză pentru că am știut că securitatea va ajunge să își devoreze, ca orice organism viu, pe cel care l-a creat. Ceea ce m-a intrigat la un moment dat a fost seria de articole apărute în Evenimentul Zilei sub semnătura lui Filip Teodorescu, specialist în contrainformații și apărare, prezentat în acest purtător de drapel al presei române libere ca „asul spionajului românesc”. Un fost angajat al unității 0625 din '86 până în '89 nu putea deveni un as. De ce s-a aruncat cel ce se declară a fi number one în presa română într-o asemenea afirmație, e greu de spus acum.

La solicitările mai multor cititori publicăm adresa dlui Vasile Cozac: București, str. Frunzei nr. 34. (De la stația de metrou Muncii, pe stânga, la 200 m după blocuri). Tel. 323 52 86.

În acel moment, presupunerile mi s-au confirmat. Ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, s-a întâmplat. Munca de zeci de ani, a mea și a colegilor mei, nu a mai fost folosită în interesul țării, ci împotriva ei. Am lucrat în cadrul unității despre care nu s-a vorbit deloc, unități cunoscute sub indicațiile 0101-0102-0103, unități despre care am avut informații că s-au destrămat prin '90. Asupra a ceea ce se întâmplă acum voi reveni, în cazul în care nu voi fi eliminat. În cadrul acestor unități, cu totul speciale, nu am îndeplinit funcții de comandă sau de informații. M-am ocupat de probleme de LEGENDARE-DOCUMENTARE. Am fost câțiva, puțini de altfel, mai **precis 9**, care am creat identități, identități false, desigur. Am făcut parte un timp destul de îndelungat din ceea ce noi numeam „securitatea securității” sau „Dumnezeul comunist”. Ceea ce noi cream, era imbatibil. Unui anume personaj i se creau încă vreo două-trei identități. Totul mergea până la crearea unor rude de gradul 1, 2 și 3 care la orice oră din zi și din noapte ar fi putut confirma existența personajului. Toate actele, inclusiv buletinele de identitate, actele de naștere, legitimațiile de serviciu și diplomele de absolvire ale unor instituții de învățământ erau perfect valabile, de

fapt erau originale. Nimeni nu ar fi putut demonstra, în justiție, nici noi, că acel personaj nu există. Se mergea până acolo încât și pietrele funerare confirmau existența trecătoare a unor strămoși ai personajului. Totul era perfect. Dacă exista o arhivă sau altceva asemănător nu știu, dar nici nu cred. Practic, repet, nimeni nu putea dovedi o contrafacere, nici chiar Ceaușescu. Beneficiarii identității, nu am crezut nici atunci, cum nu cred nici acum, că au avut un trecut real. E o simplă presupunere, o afirmație pe care nu o pot susține, că erau orfani, erau copii uitați prin maternități, școliți, filtrați și aleși pe criterii ce mie îmi scapă. Între noi, toți ofițeri superiori, nu se purtau discuții profesionale. Cert este că, din discuții aleatorii, am putut trage concluzia că afirmația mea se poate confirma.

Ceea ce nu se știe este că structurile securității au rămas aceleași. Interesele nu! Din apărarea societății socialiste s-a trecut la forța banului. Au apărut oameni de „o inițiativă extraordinară”, „oameni care au spart piața”, care sunt acum bogați și pentru standardele occidentale, oameni care se joacă practic cu noi, cu prețul dolarului în lei și cu presa liberă, oamenii creați de noi, cei de la **documentare-legendare**. Îi știm, cu toate că nu

i-am văzut niciodată. Noi am încercat să creem spioni imbatabili. Fără voia noastră am creat revoluționari, oameni de afaceri prosperi, consilieri prezidențiali și mari opozanți. Nu e un film SF, e real. Pentru mine e ficțiune ziua de azi.

Bani mulți, identități puține și false

S-a discutat despre afacerea bani pentru partid. Am râs cu lacrimi. Miliarde de lei nu puteau proveni de la cei deconspirați în Evenimentul Zilei. Din simplul motiv că nu se poate face o „afacere cinstită” oricum. Sunt niște reguli clare, asupra cărora nu vreau să revin astăzi. Cert este că Puterea astăzi are și a avut puterea financiară. Dacă spun că a avut totul, nu cred că e deplasat. Bani necesari campaniei electorale actualei echipe au fost ai PCR, ai UTC, ai UGSR și ai noștri, ai îmbogățitorilor creați peste noapte de noi, din aceiași bani ai PCR, ai UTC și ai UGSR. Dar cea mai mare parte cred eu că a venit de afară, prin credite nerambursabile, de ajutorare și de sprijin. Pe identități create. Numele unor oameni de afaceri, mari azi, mici ieri, toți fără excepție, foști securiști, îi vom da împreună publicității.

Va urma

MATEI DUMITRU ■

COM-uri, rutinat în asalturi de comando sindicale, săpase tranșee în BOB-uri, nu putea fi zăpăcit așa de ușor:

— Ce-ți trebuie, bătrâne?

Ionel rămase descumpănit, cu un picior în aer, o mână torsionată într-o poziție inexplicabilă și cu zâmbetul „fiu-iubitor-dimineța-n-zori” înmătrișat pe față — arăta ca un prim-ministru întrebat pe neașteptate „Da’ cu grâu ce-ați făcut?”

— ăăăă, reuși el să-și amintească formula universală de răspuns intelectual, ăăă... deci știți

Rezumatul episodului precedent: Fluffy s-a întors acasă chiar în timpul „Cerbului de Aur”. Drept urmare, a primit din partea familiei un premiu de popularitate constând din salam, lapte și morcovi.

Episodul 9

O cerere cutremurătoare

A doua zi, dis-de-dimineată, Ionel își abordă tatăl conform strategiei „învăluie, amețește, lovește pe neașteptate”:

— Bună dimineată, cum ai dormit?

Sergiu era însă deșcă bătrână, hârșăit în luptele de gherilă din

că-ncepe școala.

— Deci știu, admise taică-său, care nu se mai opunea de mult modernizării în salturi a limbajului articulat. Deci și?

Ionel se dădea rănit în timiditate — el, care-ar fi fost în stare să te-ntrebe „Da’ de ce aveți fruntea așa înaltă, până la ceafă?” Acum se fâstăcea, se codea și se pisicea atâta de parcă urma să facă o expunere despre imaginea României pe-ntuneric. În fine, după o cascadă de oftături, scârțâieli și scurte accese de râs nervos, se hotărî să pună degetul pe rană:

— Mi-ar trebui o sută de mii de rechizite.

Pentru că lui Sergiu îi căzuse brusc falca, Ionel săpă puțin în rezervele sale secrete de prepoziții și reformulă mai pe-nțeleș:

— O sută de mii **pentru** rechizite.

Gura lui Sergiu reuși să se mai deschidă trei centimetri, cu un trosnet de ziceai că ești la Balotești.

— Mai nou vă pune să scrieți pe papirus?, reuși el să șoptească, șocat.

— Nu, măi, tată, da’ dacă un caiet studentesc e cinci bătrâne, fă și tu socoteala.

În acel moment precis, Sergiu Stănescu n-ar fi putut socoti nici măcar câți ani are, așa că solicită un time-out.

(vor urma alți timpi morți)

ZIZI ■

Chinologia românească în pericol

Un alt tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

□ În atenția ministrului agriculturii:
Cartea de Origine la noi și la alții

În cadrul serialului nostru, am prezentat pe larg vraștea care domnește la Cartea de Origine Română (COR). Este foarte greu de înțeles de ce, deși sediul Asociației Chinologice din România (AChR) este în București, conducerea acesteia se află plantată la 700 km de capitala țării. Și mai greu de înțeles este ce anume caută COR la Timișoara, adică la dl Dragodan acasă. Judecând după cele întâmplate până acum ar rezulta că p'ale noastre plaiuri această deosebit de importantă arhivă se plimbă după președinții AChR prin țară. Trebuie să recunoaștem că acest mod de a proceda este teribil de neproductiv, dovadă maldărul de nereguli pe care revista noastră le-a semnalat.

Ar fi deosebit de interesant de văzut ce se întâmplă cu Cărțile de Origine prin alte state civilizate afiliate la Federația Chinologică Internațională (FCI)

În Franța de pildă, activitatea de reproducție a câinilor de rasă este reglementată prin Decretul nr. 74-195 din 26 februarie 1974, avizat de primul ministru de atunci, Pierre Messmer, ca urmare a raportului prezentat de ministrul francez al agriculturii din acea perioadă, Jacques Chirac. (document nr.1)

Iată pe scurt ce se spune în art. 1 și art. 2 ale sus-menționatului decret: „Pentru animalele speciei

canine se ține o carte genealogică unică, divizată în atâtea secțiuni câte

rase există. Cartea de Origine este administrată de o federație națională agreată (...).”

Nici în Italia lucrurile nu stau altfel decât în Franța. Și aici Cartea de Origine (L'Ente Nazionale della Cinofilia Italiana - ENCI) este recunoscută prin decretul nr. 553 al președintelui republicii, emis în data de 20 aprilie 1960 (document nr.2).

Cu alte cuvinte, se vede cât se poate de clar că în țările cu o bogată tradiție chinologică problema Cărții de Origine a fost rezolvată de intervenția promptă a factorilor superiori - Ministerul Agriculturii, primul ministru sau chiar președintele - lucru normal de altfel, întrucât activitatea cu pricina ține la urma urmei de prestigiul fiecărui stat. De aceea, în state precum cele din exemplele de mai sus nu există Dragodani care să bramburească după bunul lor plac Cărțile de Origine și implicit chinologia.

Atenționăm pe această cale Ministerul

Deja modul în care „funcționează” Cartea de Origine Română intră în totală contradicție cu art. 2 din Regulamentul Federației Chinologice Internaționale (FCI) la care AChR este afiliată.

Aici se spune clar că „FCI are ca scop să încurajeze și să promoveze creșterea și folosirea câinilor de rasă a căror stare de sănătate și al căror aspect morfologic corespund exigențelor standardului raselor respective (...)”.

Or, dacă arbitrajele sunt incorecte iar actele sunt prost întocmite, devine cât se poate de clar că selecția este imposibilă, iar scopul la care FCI face trimitere nu poate fi atins.

Agriculturii că ar fi cazul să intervină și să facă ordine. Și ar trebui să înceapă prin a opri activitatea dărâmatoare a acestui veritabil distrugător din Timișoara, pe numele său Mihai Dragodan.

De altfel, există chiar baza legală în acest sens și anume Ordinul nr. 41 din 8 aprilie 1976 pentru aprobarea „Instrucțiunilor tehnice privind aprecierea și certificarea calității materialului de reproducție la animale”.

Este, deci, singura cale de a repara prestigiul chinologiei românești, într-atât de șifonat de persoane care prin activitatea lor dovedesc că n-au vocație, pricepere și bunăvoință.

Art. 1 - L'Ente Nazionale della cinofilia Italiana (ENCI), in virtù dell'art. 2 del proprio Statuto, riconosciuto con Decreto del Presidente della Repubblica n. 553 del 20 aprile 1960, ha istituito i seguenti Libri genealogici:
a) Libro Origini Italiano (LOI);
b) Libro Italiano Riconosciuti (LIR).

document nr. 2

RADU IOANID ■

În timp ce situația sanitară din țară este dezastruoasă

Ministerul Sănătății inventează „Cazul Christiana”

Ministerul Sănătății l-a înștiințat printr-o notă, la 30 august, pe directorul Spitalului „Christiana”, dr. Pavel Chirilă, că a fost demis, fără să i se argumenteze din ce cauză și nici ce soartă va avea. Între timp, același Minister a anunțat că a numit-o temporar în această funcție pe dr. Lungu Maria, pentru ca ulterior să informeze presa că postul rămâne vacant până la susținerea unui concurs. Aceste „bâlbe” ale Ministerului sunt numai câteva dintre inconsecvențele, măsurile subiective și chiar presiunile pe care le-a făcut în acest caz, după cum aveam să constatăm.

Acuzațiile principale ale Ministerului, făcute publice la o săptămână după ce cazul ajunsese în presă, au fost: că în funcționarea spitalului s-ar fi manifestat lipsuri manageriale; că ar fi fost internați un număr prea mic de cazuri sociale; că în proiectul pentru viitorul Centru medical s-a dat dovadă de prea multă risipă de spațiu; că Asociația „Christiana” nu ar contribui pe măsură la realizarea noului proiect. La aceste concluzii s-a ajuns după mai mult de șase luni de hărțuiri din partea unor comisii și supra-comisii, care au făcut presiuni și amenințări la adresa conducerii spitalului (amenințările au fost menținute și acum) și după ce Ministerul a renunțat între timp la una dintre acuzațiile „de fond”, cea privind faptul că s-ar fi început construcția noului așezământ fără să se fi organizat o licitație. Argument care este un non-sens din moment ce lucrările începuseră cu aproape un an înainte de a fi adoptate normele legale în această privință. Și o altă observație: din declarațiile multor

cadre medicale ale spitalului era fermă convingerea că Ministerul urmărea scoaterea din proiectul pentru noul spital a construirii Bisericii și în general laicizarea asistenței sanitare. Abia în urma unei intervenții directe a patriarhului Teoctist, și când scandalul putea să capete proporții și implicații politice, Ministerul a dat asigurări că nu are de gând să îndepărteze pe măicuțele asistente medicale și capela din spital.

Dar revenind la argumentele Ministe-

Dr. Pavel Chirilă: „Am fost supuși la un «serial» de verificări dintre care unele sub presiune. S-a recurs la practici penibile, cum ar fi căutarea în gențile personale ale medicilor. Nu ne este teamă de aceste acuzații, care sunt nefondate și dovedesc rea-voință sau scopuri ascunse”.

rului ele pot fi demontate aproape punct cu punct: 1. S-a dovedit a fi o dezinformare faptul că în noul spital spațiul pe bolnav ar fi de 80 mp; la întrebările ziariștilor s-a constatat că se luaseră în calcul și amfiteatrul, laboratoarele, cabinetele medicale sau dependințele din spital, în afară de faptul că nici nu există o reglementare legală în acest sens, vorbindu-se doar în principiu că ar fi vorba cam de 6-8 mp. 2. Nu se știe ce înseamnă „caz social”, dar se fac acuzații grave (și se aduc argumente de ordin financiar) cu privire la așa-zise internări ilegale. 3.

Cum se face că MS descoperă după aproape cinci ani că a aprobat investiții de miliarde pentru un proiect pe care îl consideră abia acum ca fiind necorespunzător? 4. Cum se face că acest spital, „bălăcit” pentru proastă administrare, a fost cel în care a fost îngrijit Petre Țuțea sau mama Sica Popescu și că mulți demnitari și-au trimis exact aici rude apropiate spre îngrijire? 5. Pe ce bază vrea Ministerul să se ia bani pe medicamente primite ca donații, iar din Hotărârea de înființare a spitalului se prevede tocmai gratuitatea medicamentelor? 6. Am întrebat și n-am primit răspuns concludent în legătură cu afirmația MS că Asociația „Christiana” ar avea „obligatia” să contribuie cu o anumită sumă (peste 30 la sută din total) la noua investiție. Or, Asociația nu a încheiat nici un acord în acest sens.

Prea e cu ochi și cu sprâncene, nu vi se pare, domnilor? În sfârșit, și alte argumente ale MS s-au dovedit fragile, dar a impresionat măsura „desantului” trimis de această instituție la conferința de presă. Semn că miza pentru această afacere trebuie căutată în altă parte.

Epilog I. În urma unei conferințe de presă, dr. Chirilă a demontat punct cu punct „acuzațiile” MS. Este numit un alt director provizoriu, dr. Dona Dumitru, iar ordinul de demitere este schimbat în „suspendare”.

Epilog II. Alianța Civică, Asociația Foștilor Deținuți Politici, Camera Federativă a Medicilor se solidarizează cu dr. Chirilă și protestează pentru măsura abuzivă a MS. Un grup de parlamentari au început demersurile pentru a pregăti o intervenție în legislativ.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Anunț important

Asociația Chinologică București (Calea Moșilor nr. 128) vă invită să participați la Adunarea Generală a Membrilor Asociației care va avea loc sâmbătă, 23 septembrie 1995, ora 9.30, în aula Facultății de Medicină Veterinară din Splaiul Independenței (stația de metrou Eroilor). Vă rugăm să aveți asupra dv. legitimația de membru, cu cotizația achitată la zi. Accesul în sală este interzis persoanelor care nu pot face dovada, cu legitimație, că au achitat cotizația inclusiv pe 1994.

Totodată, vă informăm că AChR va organiza în ziua de 30 septembrie 1995 o expoziție CAC. Relații suplimentare la telefon 615. 45. 23.

(marți, miercuri, vineri între orele 17.30 - 20.00).

Viorel Sălăgean (PUNR):

„PDSR va câștiga prin racolările stil P.C.R.”

Funar nu poate fi schimbat datorită susținerii UDMR

- Sunteți unul dintre cei care susțin că nu există conflicte etnice la nivelul populației. Ele sunt create artificial numai de liderii UDMR?

- Al, din acest punct de vedere, campion este colegul meu de partid, Ghiță Funar! Există o stare de incitare reciprocă, n-ai cum să spui că românii sunt ușa de biserică. Civilizat ar fi, din partea noastră, ca populație majoritară, să fim îngăduitori, toleranți. Lumea pe care o cunosc foarte bine, din nord-vestul Ardealului, e una în care conviețuiesc excelent români, șvabi, maghiari, chiar și țigani. Eu am un frate căsătorit cu o unguroaică, altul cu o nemțoaică. Când mă duc la primul, le vorbesc socrilor lui în ungurește iar ei îmi răspund în românește! E o atitudine tipic ardeleană.

- Dacă gândiți și trăiți astfel, nu vă simțiți puțin stingher în PUNR?

- Nu, să știți că e un curent pe care nu-l aduc numai eu.

- Totuși, partidul se face cunoscut prin declarațiile președintelui său...

- Nu, nu! Nu-l confundați pe dl Funar cu exponentul unic al PUNR!

- Bine, dar atunci de ce nu vă alegeți pe cineva care să vă reprezinte mai bine?

- La Conferința Națională din iunie eu am cerut ca dl Funar să-și considere misiunea istorică încheiată, ținând cont că intrăm într-o Europă care are alte exigențe și alte principii. Atitudinea lui e în afara timpului, e tipică pentru sfârșitul secolului trecut și începutul acestuia. De ce nu-l schimbăm? Din păcate, nu poate fi schimbat datorită susținerii sale extraordinare din partea UDMR! De câte ori ei dau declarații antiromânești - mai nou, și Marko Bela, care joacă o carte ce i s-a pus în mână, altfel e un om subțire - PUNR are de câștigat. La anul - iată că îi fac campanie electorală lui Funar, eu, care am fost, sunt și voi fi împotriva gesturilor lui stupide! - vom avea nevoie de Funar, pentru că se pregătesc mari evenimente: 1100 ani de la sosirea primelor triburi hunice în Câmpia Panonică, Congresul Mondial al Ungurilor și Congresul Ungurilor din Ardeal. Urmăriți schimbarea de atitudine, foarte inteligentă, a PNȚ față de unguri. Au sesizat că Ardealul va fi locul unde se vor câștiga alegerile, unde se poate conta pe un electorat lucid. Sudul e împărțit, iar Moldova este subjugată unui automatism stupid, dar tipic moldovenesc, și va vota cu PDSR și cu președintele Iliescu. Cred că PNȚCD va juca acum cartea naționalistă.

Agricultura e condusă în cel mai pur stil utecist

- Ce înțelegeți dv. prin naționalism?

- O atitudine de protejare și cultivare a tot ceea ce e al națiunii tale: teritoriu, istorie, cultură. Dar nu sfidând celelalte naționalități, care fac parte din civilizația noastră: n-ai cum să vorbești despre Ardeal fără să pomenești de maghiari și șvabi! Eu am prieteni foarte buni evrei și unguri. Culmea e că la Satu Mare sunt asaltat de mulți unguri care îmi cer ajutorul sau sfatul. Acolo pot candida ca independent, și am oricând o sută de mii de voturi, mă votează și maghiarii. Las modestia la o parte, că modestia e arma prostului.

- Reveniți mereu la problema alegerilor. Cum anticipați rezultatul PDSR-ului?

- E un partid care va ieși în câștig, depășind 30% - din păcate. Aceasta pe baza racolărilor făcute cu un entuziasm demn de practicile PCR în faza lui bună, când racola oameni de

- Mi-e teamă pentru ei. Dacă se merge la un prag de 5% cred că va ieși din cursă, și mi-ar părea rău pentru că au cea mai bună garnitură după UDMR. Udemeriștii sunt oameni care știu ce vor, pregătiți de politică, intervin la fiecare lege. Dar PD a făcut atâtea gafe de demagogie în ultimul timp, încât mă întreb cine le alimentează - pentru că Petre Roman e un om cu reale calități, destul de abil, are aplomb și priză la oameni. Am impresia că sunt special lângă el câțiva

care vor să-l compromită - ori sunt iresponsabili, ori sunt plătiți s-o facă. Ultima lor bazaconie e intervenția în criza grâului. Oricine putea s-o facă, inclusiv noi, dar nu PD, care e compromis definitiv în relația cu agricultura, n-are voie să deschidă gura! Dacă li s-ar oferi Ministerul Agriculturii ar trebui să-l refuze. Să se ocupe de vapoare, de altceva! Asta nu înseamnă că n-am de spus la adresa agriculturii și a ministrului nostru lucruri foarte serioase: trebuia realizată o concepție complet nouă și încă nu s-a mișcat nimic. Dar nici n-au putut, pentru că agricultura noastră a fost, este și încă doi-trei ani va fi condusă în cel mai pur stil utecist, cu hei-rup.

- PUNR se află la guvernare, dar e aliat cu un partid de opoziție - nu e puțin ciudat?

- PDAR este într-o fază de clarificare ideologică - „maturizare” e prea devreme zis, mai degrabă naștere! Nici ei nu trebuie să se aventureze în problemele agricole, că au antecedente destul de rușinoase... La nivel central suntem tot atât de „aproape” de PDAR ca și cum suntem față de PNȚCD sau PDSR, dar în teritoriu există o apropiere serioasă și naturală - de aici a pornit ideea alianței.

O campanie prezidențială va costa 10-12 miliarde lei

- Veți redeveni președintele Comisiei pentru Privatizare?

- Am solicitat Biroului Permanent al PUNR să reanalizeze cererea mea de a fi suspendat din funcție, considerând acum că pot să-mi reiau activitatea. Cu Teodor Ardeleanu, care m-a înlocuit, și căruia nu i se poate reproșa nimic, am vorbit chiar eu, din motive de fair-play. N-a avut nimic împotriva și nu vor fi nici un fel de tensiuni. În principiu, hotărârea a fost

Viorel Sălăgean

s-a născut pe 16 aprilie 1942, în Giungi, Satu Mare, la marginea câmpiei: „Când vom face o statuie a lui Avram Iancu la Budapesta, o să se vadă și din satul meu”. A terminat Economia Generală (ASE) și și-a luat doctoratul în domeniu. A început să publice în presă încă din liceu. Repartizat la „Scânteia”, a devenit secretar BOB la două luni după primirea în partid, apoi secretar de partid pe presă, pe presă și edituri. Autor a 8 cărți, după 1990 redactor-șef la „Adevărul”, senator PUNR, conduce publicațiile „Adevărul economic” și „Romanian Business Journal”.

deja luată. Este o declarație în premieră!

- Vă mulțumesc. Ca economist și ziarist în domeniu atâția ani, cum vedeți Marea Privatizare?

- Sunt condiții ca în doi-trei ani să se încheie privatizarea în România. Actuala lege - pe care continui s-o contest - totuși concretizează un acționariat. Ceea ce va rămâne se va privatiza prin MEBO sau prin Ordonanța Guvernamentală privind vânzarea în rate a activelor, pe care am susținut-o vehement. Să dea Dumnezeu ca ea să fie aplicată întocmai. Se deschide astfel drumul pentru achiziționarea unor pachete de acțiuni de control - căci la un acționariat pulverizat poți să deții controlul cu 20%.

- Ce regretați cel mai mult?

- Eeee... Că nu m-a prins revoluția măcar la 40 de ani... Vai de mine, să fi fost cu 7 ani mai tânăr... Ajungeam pentru început prim-ministru, după aceea președintele României. Acum aș candida doar dintr-o dorință gazetărească: să ajung la o confruntare în direct cu președintele Ion Iliescu. Cred că aș face un lucru bun pentru țară... Din păcate, președintele n-are contracandidați.

- Ce vă împiedică să-i oferiți unul?

- Trebuie bani! Am oameni de afaceri care m-au curtat, nume surprinzătoare... Unul dintre ei, care e implicat și în politică, mi-a zis: „Fără 10-12 miliarde de lei nici să nu te gândești la o campanie pentru președinție!” Ei, unde-l vezi pe Sălăgean cu miliardele? Sunt un om care conduce două publicații de succes și am niște acțiuni plasate la diverse societăți - chiar azi am luat 1,2 milioane dividende -, dar atât.

- Unde, unde, să ne băgăm și noi?

- Ei, nu, astea sunt secrete de afaceri!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

O descoperire epocală pe nedrept ignorată în România:

Porumbul conține un principiu remarcabile în alergii și

■ Autorii sunt dr. Sergiu Al-George și dr. Dorina Al-George

O cercetare profund originală ce a durat zece ani nu stârnește interes în România

Aici, este vorba despre dr. Sergiu Al-George și dr. Dorina Al-George ca autori ai unei descoperiri epocale: existența, în porumb, a unui principiu activ de cea mai mare importanță care, sub formă de concentrate, are un remarcabil efect terapeutic în patologia actuală, în alergii și deficite imune.

Cercetarea a durat un deceniu, 1965-1974, în condițiile vitrege în care cei doi autori, doctori în unități de asistență ambulatorie, au lucrat pe cont propriu, ca „cercetători solitari”. Din păcate, nici acum, după 20 de ani, descoperirea nu și-a găsit încă locul binemeritat, printre marile succese mondiale, nefiind recunoscută, ca atare, nici măcar în România.

La noi, cercetătorii solitari n-au nici o șansă

De ce? *Vom încerca să explicăm în continuare. Pentru că, în ochii celor ce dețin un dram de putere, dar minte

deloc, o descoperire importantă este posibilă numai în marile laboratoare aparținând supraputerilor și nu poate fi decât rodul imaginației unor cercetători supradotați. De fapt, toată neizbânda are, în viziunea dnei Al-George, o singură origine: „Acea că atât Sergiu Al-George cât și subsemnata nu eram încadrați în cercetare și nici nu putea fi vorba în acea epocă de o intruziune a unor «nechemați» sau «paria» ca noi în această selectă categorie care era Cercetarea. Aceste relații, marcate de răceală și chiar de ostilitate, au lipit plumb pe toată încărcătura de originalitate și de idei inedite, comunicate în ploaia de articole care s-au succedat în acești douăzeci de ani”.

Turtoiul de mămăligă, unica hrană în pușcărie, oferă protecție antialergică!

Cum a fost posibilă o astfel de descoperire senzațională? Întâmplător, exact așa cum prind viață absolut toate marile descoperiri. Di dr. Sergiu Al-George, printr-o nedreaptă sentință de condamnare politică, ajunge, o dată cu lotul Noica, în pușcărie (1958-1964). Timp de trei ani

de zile a muncit ca ocaș în Balta Brăilei, după un an și jumătate de detenție în închisoare. Suferind de o alergii nazală foarte severă, era, mai ales vara, un infirm, cu cumplite crize de sufocație care nu mai răspundeau la tratament. Practic într-un ocean de alergeni, într-o atmosferă supraîncălzită de praf, în cadrul unei vegetații uscate de baltă, muncind enorm timp de 10 ore pe zi, orice alergii avansat și-ar fi găsit moartea. Dar, ca prin minune dumnezeiască, Sergiu Al-George s-a vindecat!

Ce îi oferise această protecție antialergică, care, o dată cu eliberarea, începuse în mod evident să dispară? Răspunsul minții sale speculative a fost: „ceva” din singurul lucru pe care-l mâncase zilnic, turtoiul de mămăligă.

Odată realizată această idee, importantă devenea acțiunea de a reuși rezultate terapeutice prin concentrate ale principiului activ din porumb, produs care să poată fi dozat în funcție de necesități.

Au prelucrat, în bucătărie, peste 600 de kilograme de mălai

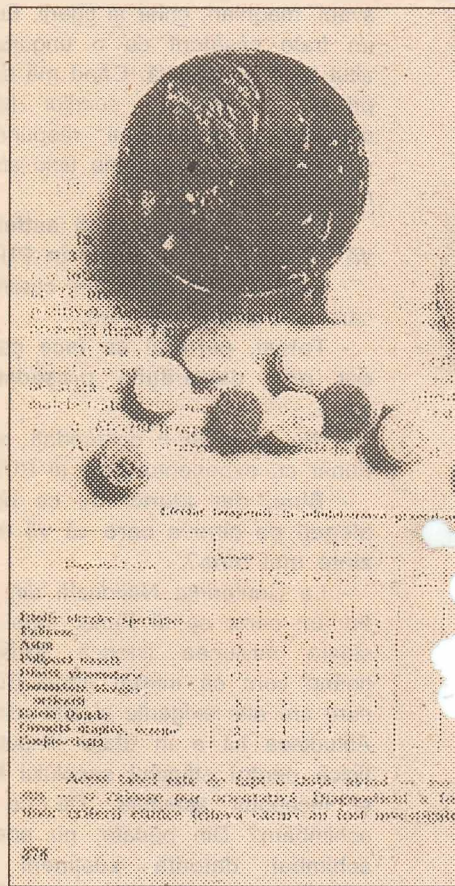
Așa a început o muncă de cercetare care a durat zece ani. Au consultat o documentație de arhivă (imensă), total ignorată în prezent, asupra cercetărilor privind problema porumbului. Ideea că în porumb există un important principiu farmacodinamic, avea o puternică susținere în literatura medicală a secolelor XIX și XX. Era cunoscut și faptul că porumbul, spre deosebire de orice altă cereală, consumat în exces (dar numai în anumite condiții), provoacă apariția unor modificări tisulare cunoscute sub numele de pelagră.

În acei ani, cei doi au desfășurat, în bucătăria casei lor, laborioase operațiuni de prelucrare a circa 600 de kilograme de mălai, punând la punct patru variante de obținere a extractelor concentrate bioactive. După obținerea produsului concentrat, Sergiu Al-George a reușit, printr-o serie de procedee chimice diferite, să obțină patru extracte concentrate diferite.

De asemenea, simultan, s-a perfectat și experimentul clinic și de laborator, cu toate cele patru tipuri de extracte bioactive, rezultând concluzii fundamentate, practic, asupra **efectului terapeutic antialergic**. Toate rezultatele au fost consemnate într-un protocol final de 17 pagini, însoțit de o traducere în engleză, gata de a fi expediat la Universitatea din Cambridge, Departamentul Patologie.

Nici până azi nu s-au publicat rezultatele așa-zisei cercetări... oficiale

Din respectivul moment, fatidicul an 1974, această cercetare complexă, absolut originală, cu ipoteze și rezultate ce puteau fi, și încă mai sunt, priorități mondiale absolute, a intrat într-un fel de labirint, într-un blocaj imposibil de depășit. Toate cele 14 articole publicate în 20 de ani, în presa medicală și în presa de largă răspândire, cu

Alături de concentratele obținute de dr. Sergiu Al-George, se află pastilele fabricate la PLAN

scopul de a atrage atenția atât specialiștilor cât și opiniei publice, au rămas, practic, fără nici un rezultat. „Parcă, adaugă dna dr. Dorina Al-George, acest «secret al porumbului» ar fi strașnic apărut de o forță ocultă (aș îndrăzni să spun un fel de ocultare de sorginte îndepărtată, preîncașă?)”

Cine poartă vina? Să începem cu începutul: autorilor li se refuză dreptul de a publica materialul conținând protocolul cercetării. Deci, unica soluție a fost brevetarea, ca rezultat al cercetării individuale - Sergiu Al-George și Dorina Al-George - brevet nr. 65234/ 18.05.1974 (publicat în

Fotografii de ELENA GHERA

Doamna dr. Dorina Al-George prezintă două din concentratele de porumb, păstrate intacte timp de 20 de ani.

U activ cu efecte eficite imune!

e, încă de acum 20 de ani

7) cât și al cercetării ofi-
cu Institutul de Cercetări
Farmaceutice (ICCF), rezultând
nr. 89752/ 20.03. 1984. În
primul brevet a expirat și cel
ea este pe cale de expirare
roape nimic nu s-a întâmplat.
de atunci ai ICCF, Ștefan
și șeful de secție Cârstea
nu au crezut, nici o clipă, în
acestei descoperiri și au
in cele mai varii mijloace, să
alizeze. Nici până astăzi nu
blicat rezultatele cercetării
zise... oficiale! Un
episod demn de sem-
nalat este următorul:
medicul anatomopa-
tolog de la ICCF,
lucrând probele de toxi-
citate, a obținut, pe
lame, semne indu-
bitabile de imunostimu-
lare. Încercarea de a
se supune aceste lame
atenției unor specialiști
(prof. Moraru) a fost
întâmpinată cu refuz.
S-a oprit scoaterea
acestor lame din insti-
tut!

Nici măcar Aca-
demia de Științe Me-
dicale, deși se accep-
tase publicarea unui
articol, nu sesizează
valoarea descoperirii,
aruncând... grija în
curtea altora, unde s-o
nimeri, nefiind, pasă-
mite, de competența
înalțului for științific.

Ultima sesizare a
fost cea către Direcția
pentru Cercetare
Științifică, înregistrată
cu nr. 100562/ 19.07.1990,
rămasă însă fără ecou.

Toate aceste demer-
suri nu au avut nici un
rezultat pozitiv.

tru întâia dată, etătorii români George explică gra: intoxicație principiu activ

foarte pe scurt, ce-și permit
ă ignore, așa cum ne explică
Dorina Al-George:

centrală a întregii cercetări
ătoarea: principiul activ din
biect al cercetării mondiale în
l al XIX-lea și ieșit din atenția
în ultimii 50 de ani) are un
apeutic complex, etapizat în

doi timpi: 1) Într-un prim timp, se
instalează un efect antialergic remarcabil,
cu caracteristici complet diferite față
de alte antialergice: are o **latență de
instalare** (7-8 zile), o **remanență a
efectului terapeutic** (2-8 luni) și o
lipsă totală de efecte secundare.
Realizăm că se produce o depunere
stabilă și remanentă a principiului activ,
care se combină, în timp, cu proteinele
tisulare, realizând, în organism, un
depozit activ care determină, în final,
o reactivitate (imunitară) nouă, cu alte
cuvinte, modifică **atopia**. Acest meca-
nism (aproape sigur imun) ne evocă
tehnicile similare celor de inginerie
genetică.

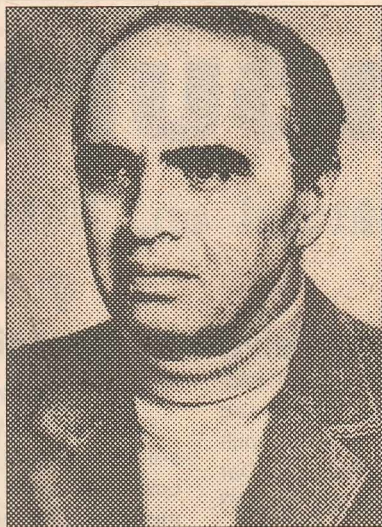
2) Acest **depozit activ**, printr-o
sporire cantitativă, doze mari și
repetate de concentrat bioactiv, devine,
în limbaj imunologic, un «antigen in-
ductor al imunității celulare» (activarea
sistemului limfocitar T.H.4), adică un
suport organic al activării imunității
antivirale, antitumorale și, poate, anti-
SIDA. În concluzie, avem de-a face cu
o acțiune (un mecanism) de **imuno-
stimulare**.

Pe aceeași linie de gândire, reanalizând
pelagra (**intoxicație cu principiul
activ din porumb**), ajungem la o
altă concluzie amețitoare: abordarea
acesteia cu concepte de imunopatologie
duce la întrevăderea unor mecanisme
- nebănuite - de imunopatogeneza
care, în ansamblu, par să indice o ac-
tivate exacerbată a sistemului timico-
limfatic".

Germania alocă, în prezent, 100 de milioane de mărci pentru descoperirea unor sub- stanțe natu- rale active, imunostimu- latoare

Că lumea noastră,
cu toată tehnica ei de
vârf, se află într-un
imens impas terapeutic,
este evident și prin atitudinea
marilor puteri mondiale, SUA,
Japonia și Germania, de a
investi, masiv, în dome-
niul cercetării asupra
substanțelor naturale.
Citind revista „Magazin”
(iulie 1994), aflăm că
numai Germania va
aloca **100 de milioane
de mărci(!!!)** pentru
investigarea și deținerea
unor noi substanțe **naturale**
active, imunostimulatoare,
cu rol terapeutic în
alergii, cancere sau SIDA,
în condițiile
în care numai 5 la sută din cele două
milioane de produse ale Terrei sunt
investigate sub aspectul
componentei lor **biologic active**.

Deci, cu atât mai puțin este de

Dr. Al-George este cel care a realizat ideea efectului antialergic al principiului activ din porumb

Dr. Sergiu Al-George este un mare
nedreptățit al propriului său popor,
completând pleiada Paulescu, Odobleja,
Mangeron, Cioran, Eliade, Șerban... A
căzut inocentă victimă nenorocitei
obișnuințe a românilor de a-și ignora, din
răspuțeri, propriile lor valori.

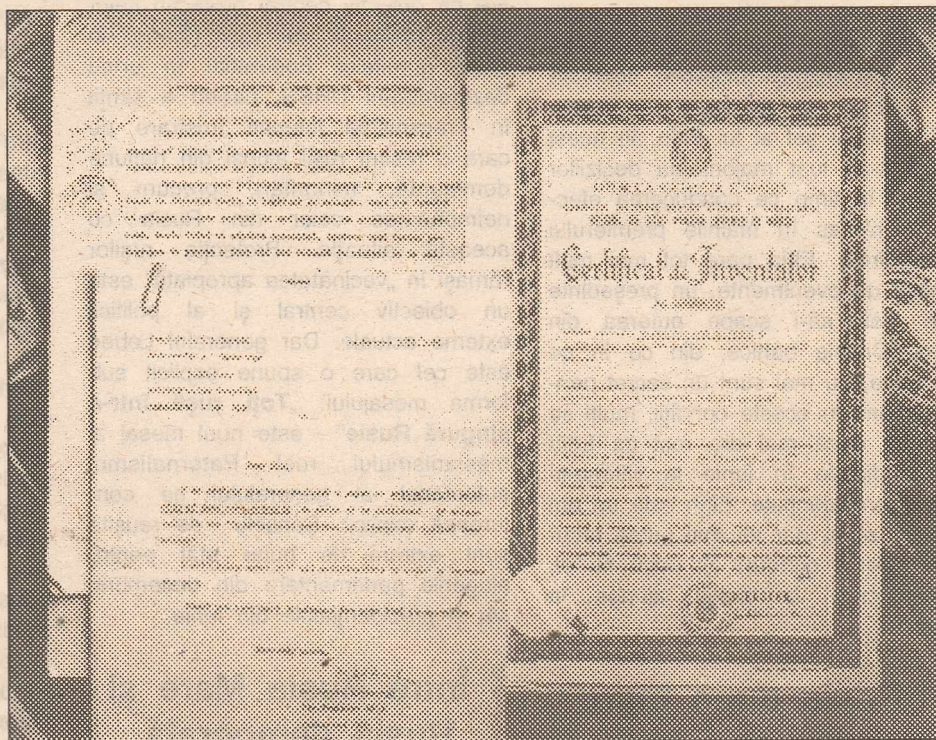
Cine a fost? „O ființă profund scindată
(în sensul de hărțuială) între cele două
vocații ale sale: cea de medic (din plin
realizat) și cea de indianist al cărui statut
- de nivel european - și l-a clădit singur
cu un efort imens; nu s-a cruțat și nici
viața nu l-a cruțat. **Sergiu Al-George**, cel
victorios și cel învins, cel liber și cel
înlănțuit, cel norocos și mai ales nenoro-
cos, cel care a încercat să se salveze
prin **Metaforă** din aceste dileme,
aparținând ființelor scindate” - sunt vor-
bele celei ce i-a fost mereu și în toate
aproape, prietenă desăvârșită, soția sa,
dna **dr. Dorina Al-George**. **Dr. Sergiu
Al-George** a decedat în 1981.

înțeles atitudinea forurilor decizionale -
cu putere științifică și administrativă -
de a ignora, chiar și acum, aceste
rezultate remarcabile și unice ale unei
cercetări profund originale. Mai ales că
problema medicamentului antialergic
fusesse, teoretic și practic, rezolvată
încă din 1974. Dovada? Se află, în
posesia dnei **dr. Dorina Al-George**:
extracte supraconcentrate, datând de
acum 20 de ani, care-și păstrează,
nealterate, toate proprietățile organolep-
tice.

PLANTAVOREL acordă o șansă porumbului!

Ultimele noutăți sunt de natură să
ne stimuleze... optimismul. Dna **dr.
Dorina Al-George** a reușit, prin propri-
ile forțe, fără nici cel mai nesemnifica-
tiv ajutor, să înregistreze în acest an
un nou brevet (nr. provizoriu
109705B1) intitulat „Procedeu de
obținere a unui produs cu acțiune
antialergică și imunostimulatoare”. Dar,
și mai important este faptul că mult
visatul medicament antialergic este pe
cale de a se perfecta la **PLANTA-
VOREL**. În octombrie, speră
cercetătorii, prima șarjă va fi gata să
ia calea controlului clinic. Șansa
medicamentului a fost obținerea unei
finanțări din partea Ministerului
Cercetării și Tehnologiei și calitatea
unui director de a înțelege că deține o
veritabilă comoară ce trebuie
„exploatăată”.

Pagini realizate de
BRÎNDUȘA NICOLAE ■

**În stânga, prima comunicare despre această epocală
descoperire, tradusă și în engleză, ce nu a primit acceptul
de publicare. În dreapta, primul brevet de invenție.**

Timpul marilor decizii

□ În următorul an, Rusia va avea de ales între tentația paternalistă și adevărata democratizare

O constantă agresivă

Există națiuni care de-a lungul istoriei s-au schimbat radical. Austria sau Suedia zilelor noastre a uitat de mult visele imperiale ale istoriei lor. Dar Rusia? Ce se întâmplă cu Rusia? Pentru cel puțin jumătate din Europa, de 250 de ani, fiecare generație a avut „șansa” să vadă trupe rusești, fie țariste, fie sovietice, luptând, devăstând, sau măcar mărșăluind prin țările lor. Drept urmare, existența unei constante agresive în politica externă rusă a devenit un punct de vedere foarte răspândit. „Am avut de demonstrat această agresivitate rusă, fie ea țaristă, fie sovietică, și la concursul de intrare la Ministerul Afacerilor Externe, în 1943”, își amintește istoricul și diplomatul Neagu Djuvara. „Dar slavii nu sunt un popor agresiv. Agresivitatea rușilor începe de foarte târziu, abia cu Petru cel Mare”. Este drept că atunci politica lor externă a devenit expansionistă și, chiar dacă vestitul testament al lui Petru a fost cvasidovedit ca un fals istoric, crede Neagu Djuvara, „este un fals bazat pe politica Țarului. Și nu importă foarte mult că nu este autentic de vreme ce acest fals a călăuzit timp de 200 de ani politica succesorilor lui Petru. Prin urmare a devenit un adevăr”.

Marea întrebare care se ridică este dacă spiritul agresiv al politicii rusești se va mai face simțit. Schimbările anilor '90 au modificat profund și societatea rusă. Pentru prima dată, tinerii ruși nu mai sunt îndoctrinați oficial de un mesaj mesianic, o veche specialitate moscovită. De la mesianismul ortodox - „a trei Roma”, la cel slavofil - „lider al lumii slave”, iar apoi la cel sovietic - „inima lumii comuniste”, trecerile au fost rapide și ușoare, fiecare mesaj preluând spațiul doctrinar creat de predecesorul său în conștiința colectivă. A pătruns acum spiritul laic, liber-pacifist al Occidentului atât de adânc încât a ocupat locul rămas liber? Faptul că există politicieni care s-au impus speculând tocmai frustrarea produsă de lipsa mesajului mesianic, precum Vladimir Jirinovski, este evident. Dar mesajul lansat de liderul așa-zis „liberal-democrat” este prea incoerent, prea agresiv și în același timp parodic. Elementele mesajului său se contrazic reciproc: slavofil, dar acordând interviuri revistei „Playboy”, paternalist, dar prea dezechilibrat pentru a impune încredere. Numărul simpatizanților lui a început să scadă față de decembrie 1993 când câștiga surprinzător alegerile, determinând Occidentul să-i acorde un sprijin exagerat de binevoitor președintelui Boris Elțin, considerat singurul garant al tranziției spre democrație.

Cecenia: noaptea generalilor

Speranțele puse în Boris Elțin nu s-au confirmat decât parțial. Dacă în octombrie 1993 asaltul asupra parlamentului a fost privit cu înțelegere, ca o încercare de-a impune democrația cu tancurile, războiul din Cecenia nu a produs decât oroare, amintind tuturor de Rusia agresivă și capricioasă. Decizia atacării capitalei cecene s-ar fi luat într-o noapte de iarnă a anului trecut, printre aburi de votcă, într-un cerc restrâns, în frunte cu ministrul Graciov. De altfel, democratul Elțin ia cele mai importante decizii într-un

cerc de intimi care formează **Consiliul Suprem al Federației Ruse**, un fel de Stat Major de urgență sau mai bine-zis o camarilă prezidențială legată de interese comune și obligații reciproce, condusă din umbră de generalul Korsakov, body-guardul șef al lui Elțin. În acest mediu s-au luat majoritatea deciziilor politice, în timp ce conducerea efectivă a rămas în mâinile premierului Cernomîrdin. Elțin pare tot mai mult depășit de evenimente, un președinte care lasă să-i scape puterea din mâini. Crizele bahice, din ce în ce mai dese, nu mai sunt un secret pentru nimeni. În aceste condiții, mulți se întreabă dacă mai are rost ca Elțin să candideze în iunie la viitoarele alegeri prezidențiale. Elțin este un om al surprizelor, dar va mai putea recupera terenul pierdut? Și dacă nu el, atunci cine va putea ajunge la Kremlin?

Rusia după Elțin

Trei noi politicieni vin puternic din urmă, amenințând poziția lui Elțin la Kremlin. Total diferiți, cei trei reflectă orientările majore ale societății ruse din ultimii ani: premierul **Viktor Cernomîrdin**, reformistul **Grigori**

Iavlinski și fostul comandant al Armatei a 14-a, generalul **Alexandr Lebed**.

Premierul Cernomîrdin s-a distins prin spectaculoasa mediere a crizei ostacilor de la Budinnovsk. Negocierile de pace din Cecenia s-au declanșat tot la inițiativa lui. Relativa stabilitate a rublei față de dolar, deși la un nivel scăzut, dar apărută după o prea lungă cădere, e considerată ca fiind tot meritul său. De la începutul lunii mai, Cernomîrdin este liderul unui nou partid „**Casa noastră Rusia**”, sprijinit de mulți miniștri și lideri locali și aflat, alături de comuniști, în fruntea sondajelor pentru alegerile din decembrie. Cernomîrdin încă mai este omul lui Elțin dar mulți îl creditează cu șanse pentru o carieră independentă.

Blocul lablov, gruparea politică a lui Grigori Iavlinski, adună o serie de tineri politicieni reformiști, care oferă imaginea omului de afaceri de succes, ieșit de sub obsedanta tradiție rusă. Iavlinski este, conform sondajelor, cel mai credibil politician rus și cel mai popular civil printre militari. Dar va fi mesajul său liberal convingător în plină criză economică? Va putea el concura cu figura de salvator al patriei pe care o adoptă generalul Lebed?

Noul mesianism

Fostul comandant al trupelor de la Tiraspol afirmă cel mai potrivit mesaj mesianic pentru a frustra rușii. Ceea ce n-a reușit Jirinovski pare că va reuși generalul Lebed. Din iunie este vicepreședintele unui partid care are ca obiectiv central protecția celor 20 de milioane de ruși rămași în afara granițelor Federației în urma dezmembrării URSS. Lebed a simțit în Transnistria imensa frustrare pe care o resimt rușii ajunși din națiuni dominante, minoritari, precum și neîmpăcarea celor din Rusia cu această situație. Protecția rușilor rămași în „vecinătatea apropiată” este un obiectiv central și al politicii externe actuale. Dar generalul Lebed este cel care o spune explicit sub forma mesajului: „**Toți rușii într-o singură Rusie**” - este noul mesaj al mesianismului rus! Paternalismul autoritarist al generalului se conturează explicit. Șansele de reușită sunt extrem de bune atât pentru alegerile parlamentare din decembrie cât și prezidențialele din iunie.

Între Rusia Mare și Rusia democrată

Rusia următorilor ani va fi prinsă între interesul accentuat pentru „vecinătatea apropiată”, animozitățile la adresa extinderii NATO și schimbările profunde, social-politice,

de pe plan intern. Criza cecenă riscă să aducă o nouă dezmembrare a Federației. Mica republică din Caucaz nu este singura care aspiră la independență. **Ingusetia** și **Dagestanul** învecinat privesc cu mult interes deznodământul crizei cecene. La fel republicile de pe Volga, bogate în petrol. **Tatarstanul** și **Başkortostanul** au refuzat mult timp să plătească cota ce le revenea din bugetul federa-

ral. Până și **Republica Tuva** de la granița cu Mongolia își dorește independența! În mod firesc, atitudinilor centrifuge li se pot oferi două alternative. Varianta liberală ar da satisfacție, republicilor nemulțumite oferindu-li-se o mai mare autonomie. Procesul ar presupune o descentralizare puternică, reducerea prerogativelor prezidențiale și creșterea celor ale parlamentului, mai ales ale Camerei superioare, a naționalităților, inertă și aproape doar formală, acum Liberalizarea și democratizarea societății ruse ar duce însă și la accentuarea inegalităților: s-ar împușca diferențele între republicile mai bogate și cele mai sărace, precum și între indivizi. Pe fondul frustrării deja acumulate, generațiile educate în spirit egalitarist ar acumula noi insatisfacții, vor apărea noi tensiuni sociale la care este greu de spus dacă societatea rusă va putea rezista sau nu. Varianta a doua pare mult mai sigură. Ea presupune „strângerea șurubului”, accentuarea tendințelor autoritariste și paternaliste precum și intensificarea naționalismului. Dacă unele aspecte ale economiei de piață s-au impus definitiv, cele democratice sunt mult mai fragile. Paternalismul cu tentă naționalistă rămâne foarte atractiv pentru societățile în tranziție. Sloganuri ca „Rusia pentru toți rușii” și campanii împotriva corupției implantate o dată cu virusul liberalismului adus de străini, de altfel, foarte la modă, sunt în spiritul timpului. Justificările pentru alegerea unui astfel de drum sunt astfel ușor de găsit. Care politician rus le poate ignora? Alegerile din decembrie și prezidențialele din iunie vor arăta pe ce drum s-a decis Rusia să meargă.

DAN SUCIU ■

Prima săptămână a Festivalului Internațional „George Enescu”

„Domnule președinte, am sosit în România cu Principesa Margareta”

După lupte acerbe, sălile de la Parlament au devenit utilizabile, după cum decise Mihai Brediceanu, directorul Festivalului, „conform celor mai moderne norme de dotare și acustică”. În prima seară am avut rezerve mari în acest sens, ascultând Royal Philharmonic Orchestra din Londra, o formație renumită care, credem noi, poate cânta (și) fără dirijor. Dar nu a fost așa, concertul dirijat de Lord Yehudi Menuhin rămânând doar un simbol.

Deși va împlini, curând, 80 de ani, Lord Yehudi Menuhin a dovedit o rezistență fizică deosebită în cele aproape trei ore în care a dirijat Suita I de Enescu (mult lungită și monotona), Concertul pentru vioară de Brahms (reluat, după câteva măsuri) și Simfonia I de același compozitor, lucrări pe care Yehudi Menuhin le-a dirijat - vorba unui confrate - „ca un lord”. Orchestra a sunat „aiurea”, solistul nu s-a prea auzit (deși în secvențele lirice s-au remarcat sunetul său cald și sensibilitatea cu totul specială), deci... am dat vina pe sală. Programul vizitei lui Yehudi Menuhin a fost foarte încărcat și mult comentat ulterior. După ce a primit titlul de Doctor Honoris Causa al Academiei de Muzică, a acordat, cu greu, frânturi de interviuri pentru RTV, iar după concert a participat la recepția oferită de Președinția României cu ocazia deschiderii Festivalului. Nimeni nu a înțeles însă unde era diplomația discursului său rostit înainte de Simfonia brahmsiană, începând cu „Domnule președinte”, continuând cu „am sosit în România cu Principesa Margareta” și încheind cu „Enescu a fost apropiatul a două regine” (în aplauzele prelungi ale asistenței), pentru ca, în final, să apară pe scenă alături de președintele Ion Iliescu (în aplauzele prelungi ale asistenței)... Oricum, la recepție, președintele Iliescu, Principesa Margareta și Prințul Paul au discutat amical și cu Lord Menuhin și ei între ei, dovadă a faptului că muzica invită la consens.

Menuhin a refuzat diplomă Uniunii Compozitorilor

A doua zi, Yehudi Menuhin a vizitat Casa de copii de la Brănești, patronată de Fundația Margareta, iar la amiază (fără a mai trece pe la Palatul Cantacuzino, unde conducerea Uniunii Compozitorilor aștepta să-i ofere o diplomă), a fost oaspetele maestrului Ion Voicu, pentru a inaugura Fundația Internațională Ion Voicu, în calitate

Ministerul Culturii a făcut nazuri pentru afișe

Mai puțin mediatizat decât Cerbul de Aur, Festivalul Enescu nu este semnalat, în capitală, nici măcar prin afișe, pe care Ministerul Culturii le-a avizat în preziua gongului inaugural, iar primăria nu s-a grăbit să le pună „la vedere”. Puțini știu că afișul (contestat, amânat, modificat) a fost editat, în numeroase „tranșe”, care nu au plăcut ministerului, rezultatul fiind cantitatea imensă de afișe cu tentă când roșie, când verde, când galbenă pe chipul lui Enescu pictat de Corneliu Baba, un profil care, tot la indicațiile ministerului, a pierdut din podoaba capilară, câștigând în schimb în suprafața de fond spre care privește, îngândurat, maestrul. (Oare la Ministerul Culturii nu se știe că nu este permis să ciunțești o operă de artă?) În același context, ne întrebăm cine a admis ca oribila „copie” a aceluiași portret să „patroneze” concertele din Sala Mică a Parlamentului - un kitsch revoltător, care jignește însăși noțiunea de artă. Și tot din „motive” ministeriale, caietul-program - realizat, în condiții grafice elegante a apărut, în sălile de concert, după... o săptămână de la debutul festivalului.

de președinte de onoare. La o cupă de șampanie a vorbit, foarte în vervă, despre generozitatea intențiilor acestei fundații, dar și despre menirea violonistului care, călătorind ca un nomad prin lume, devine, de fapt, un apostol al frumosului, al muzicii și iubirii.

La „Oedipe” cineva a vrut să bruieze soliștii

Sfârșitul de săptămână, mult așteptat și controversat, s-a numit „Oedipe”, un spectacol fabulos gândit de regizorul Andrei Șerban pe muzica lui George Enescu. La intrarea în Operă circulau „fluturași” pe care scria: „Oedipe este chintesenta trăirilor morale și sufletești ale poporului român. Enescu l-a creat și l-a iubit așa cum și-a iubit neamul și țara. Ororile comuniste nu au avut și nu vor avea legătură cu opera marelui Enescu. Facem apel la conștiința dv., ca iubitori de artă, cultură și neam, păstrători ai tradiției perene, rugându-vă să luați atitudine. Comitetul oamenilor de artă și cultură. Fundația Prietenii Operei”. Inginerul de sunet a constatat, disperat, că în sală se aflau aparate de bruiaj pentru microfoanele unor soliști, dar a reușit să schimbe frecvența. În loja prezidențială, dl Horea Popescu privea prin binoclu...

Șampanie pentru balerini

Am revenit la Opera Națională Română pentru o întâlnire, totdeauna agreabilă, cu „Lacul lebedelor” de Ceaikovski, tentați și de numele protagoniștilor - Elisabeth Platel de la Opera Mare din Paris și Laurențiu Guinea, acum prim solist la Opera din Düsseldorf. Dna Platel (care se pare că a dansat și cu Nureev) nu mai este foarte tânără și în realitate este mai frumoasă decât pe scenă, unde devine inexpresivă și rece, destul de greoaie și, cu siguranță, foarte lentă. În compensație, Laurențiu Guinea are nerv, fiecare fibră e întinsă și a căpătat „sclipiciul” necesar oricărui solist adevărat. Publicul l-a ovaționat, cu bucurie, la revenirea pe scena unde s-a lansat. În fosă - Orchestra Simfonică a Filarmonicii din Cluj, dirijată de Constantin Petrovici. De ce nu Orchestra Operei? Pentru că aceasta va fi formula de turneu pentru plecarea în Coreea; oricum, filarmonica clujeană a sunat excelent, oferindu-ne, cu adevărat, pagini simfonice de mare frumusețe, un Ceaikovski cum nu am auzit de mult. În rest, ansamblul nostru de balet „a făcut totul”, dar mai are cale lungă până la ceea ce ar trebui să fie... Președintele Iliescu, dl Mișu Negrițoiu, dl Viorel Mărginean și multe alte oficialități i-au așteptat, îndelung, pe protagoniști, la o cupă de șampanie - de ce nu a vrut fotografii să le facă poze, nu a aflat nimeni (încă)...

De ce a mulțumit Andrei Șerban președintelui Iliescu

Opera Națională Română a consemnat, în istoria sa, un eveniment cu rezonanțe și semnificații cu totul aparte, din multe puncte de vedere - premiera operei „Oedipe” de George Enescu, în regia lui Andrei Șerban. Avangarda din 3 septembrie a reunit, în sală, toată floarea intelectualității românești, dar și politicieni, mass-media etc., într-un mozaic foarte divers care avea, totuși, un numitor comun - curiozitatea de a urmări, în sfârșit, spectacolul despre care s-au auzit atâtea zvonuri contradictorii. În sală s-a aflat și președintele României, prilej binevenit pentru ca Andrei Șerban să-i adreseze, la final, cuvinte de mulțumire pentru intervenția sa care a permis, de fapt, realizarea și prezentarea spectacolului.

Ulterior, Andrei Șerban ne-a declarat, în exclusivitate: „Speech-ul meu de la avangarda mi s-a părut necesar, pentru că trebuia să mulțumesc președintelui Iliescu pentru faptul că, datorită lui, din punctul meu de vedere, s-a putut prezenta „Oedipe”. Sunt un om liber, fac ce vreau și așa am considerat necesar. Știu că mulți au fost dezamăgiți de aceasta și este dreptul lor; în același timp, consider că nu este datoria mea, ci e datoria lor să judece o situație în care un președinte de țară trebuie să aprobe venirea unui artist pentru montarea unui spectacol.

Dacă am fi în Franța și am avea un mare regizor cum ar fi Patrick Chirac, iar el ar trebui să meargă la președintele Chirac să-i ceară permisiunea de a face un spectacol, ce democrație ar mai fi în Franța?! Doar ideea că eu a trebuit să ajung aici prin aprobarea președintelui Iliescu spune foarte mult despre situația kafkiană care există în această țară, situație absolut ridicolă care reinstaurează, într-un mod foarte subtil, cenzura. Dar datoria mea, în acea seară, era să mulțumesc pentru că spectacolul s-a făcut datorită acestei intervenții bizare, dar binevenite. Faptul că Marin Sorescu însuși și echipa sa - Horea Popescu, Mihai Ungheanu ș.a. - s-au opus și au făcut tot ce au putut ca să împiedice venirea mea, arată cât de mulți dușmani am și cât de mulți vor ca arta să nu înainteze și gândirea spectacolului de operă să nu devină în timp cu epoca noastră, ci să rămână o pasișă (cum spunea Enescu) de reconstituire istorică, ceea ce nu interesează pe nimeni. Ei doresc aceasta pentru că nu acceptă valoarea, nici competența, ci încearcă, pe la spate, să folosească aceleași mijloace de intrigă, de manipulare pe ascuns, care nu mai pot fi acceptate, ci trebuie puse în lumină, iar ei arătați cu degetul. Continui să cred că declarația mea a fost un gest moral, de elementară politețe, pe care trebuia să-l fac”.

Pagină realizată de
ANCA FLOREA ■

Radu Lupu a concertat în „șantierul” Ateneului

Duminică seara, melomani, critici, studenți și interpreți au invadat Ateneul Român, pentru că în acel templu al artelor (plin de praf și încă nereparat) a oficiat pianistul Radu Lupu. Sobru, aparent detașat de tot și toate, ne-a purtat pe o planetă a MUZICII, unde cuvintele - fie și la superlativ - își pierd orice valoare, mult depășite de miracolul de sensibilitate, culoare și expresie pe care ni le-a oferit Radu Lupu în pagini de Schumann și Schubert. Pentru cei ce nu știu, Radu Lupu este considerat cel mai mare interpret din lume al muzicii lui Schubert, recunoscut ca atare și prin premii internaționale. Îi mulțumim că a dorit să cânte (doar) la Ateneu.

MAȘINA DE SCRIS

Daniela Vlasie - vic-timă a invidiei profesionale
Daniela Vlasie (originară din Galați, stabilită la Timișoara, ca profesoară de engleză) a câștigat anul acesta, în urma participării sale la concursul organizat de „Mașina de scris”, dreptul

de a publica o carte. Această carte, romanul „Biserica”, va apărea în curând și îmi face plăcere, stimați cititori, să vă prezint de pe acum coperta ei, cu atât mai mult cu cât desenul, realizat de celebra graficiană Ana-Maria Smigelschi, este foarte expresiv. Ni se oferă o imagine zguduitoare, nemăintâlnită în iconografia creștină, imaginea unei femei răstignite, ceea ce înseamnă o inspirație tradusă în limbaj plastic a sensului romanului.

În 1994, Daniela Vlasie a mai publicat o carte, aproape la fel de bună, romanul „Sărbătoarea măslinilor”, pe care critica literară a ignorat-o (doar noi am sărbătorit-o, aici, la „Mașina de scris”...). Și acum, iată surpriza! Colegii de generație ai Danielei Vlasie, grupați în jurul unei publicații din Timișoara – „Suplimentul de marți” al ziarului „Paralela 45- Realitatea bănățeană” – organizează, cu întârziere de un an (cam de atât a avut nevoie otrava invidiei ca să-și facă efectul), o denigrare a debutului strălucit al tinerei venite din Galați. Sub o semnătură anonimă, Daciana Banciu, este publicată o cronică batjocoritoare la adresa cărții. Autoarei romanului i se neagă toate meritele, inclusiv acela al pionieratului, care poate fi demonstrat cu date de istorie literară. („Tema romanului”, afirmă Daciana Banciu, și anume aceea a generației

de sacrificiu, nefericită în timpul lui Ceaușescu și inadaptabilă azi, „nu este

nicidecum la prima ilustrare”. Da?! Și CINE ANUME a mai ilustrat-o?)

Daniela Vlasie trăiește retrasă, nu ia parte la viața literară din Timișoara și, în general, se lasă în voia soartei. (Nici despre această primire răuvoitoare nu mi-a scris – publicația în cauză mi-a căzut în mână cu totul întâmplător.) Drept urmare este atacată de cei care nu au avut norocul să fie la fel de înzestrați, ca ea, din naștere. Mă grăbesc s-o consolez asigurând-o că valoarea ei va fi până la urmă inevitabil recunoscută și că publiciste ca Daciana Banciu, care n-au altă calitate decât aplombul, vor figura – dacă vor figura – cândva în istoria literaturii române cu explicații de genul:

„DACIANA BANCIU, publicistă obscură, detractoare a mării scriitoare Daniela Vlasie.”

Marius Theodor

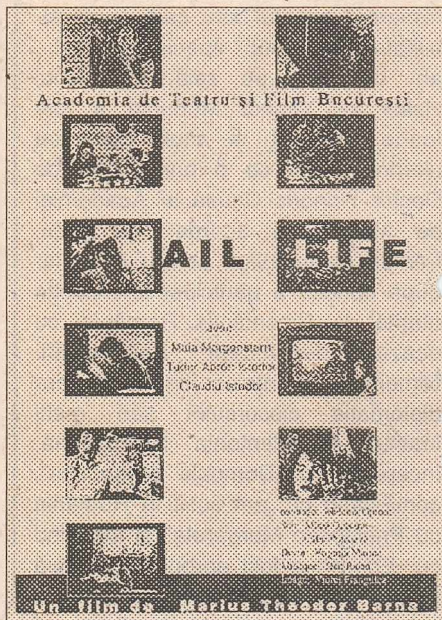
Barna – autorul unui film

La 5 iulie anul acesta am publicat la „Mașina de scris” o povestire plină de dramatism, „Dragoste și ură”. Autorul, Marius Theodor Barna, student la Secția de Regie-Film a Academiei de Teatru și Film din București, mi-o trimisese cu mai mult de un an în urmă și nu mai dăduse apoi nici un semn de viață. Imediat după apariția povestirii, Marius Theodor Barna mi-a făcut o vizită la redacție și mi-a spus că, între timp, nu numai că a absolvit facultatea, dar a și realizat, în dubla calitate de regizor și scenarist, un film artistic de scurt-metraj care s-a bucurat de succes în străinătate: „Mail life”. Ca să-mi fac o idee despre preocupările sale, mi-a împrumutat o casetă video cu acest film.

În cel mai scurt timp am vizionat înregistrarea și m-am convins că miniaturala creație cinematografică a lui Marius Theodor Barna este o bijuterie. Personajele filmului – interpretate admirabil de Maia Morgenstern, Tudor Aaron Iordache și Claudiu Iordache – compun o familie românească din timpul dictaturii lui Ceaușescu: mama, tata și copilul. Mama și copilul trăiesc în România, iar tatăl în SUA, unde a ajuns ca transfug. Din SUA, capul familiei trimite din când în când celor rămași acasă câte o casetă video prin intermediul căreia le arată ce viață prosperă duce: are vilă, mașină etc. Sonorul acestor mesaje filmate este memorabil: imitând optimismul – și accentul –

americanilor, românul enumeră victoriile reputate de în America. Imaginea pălpătoare pe ecranul televizorului din România, el se face auzit, dar nu are cum să și audă ce îi spune cu lacrimi în ochi soția lui. Ea îi povestește că este anchetată de Securitate, în legătură cu expatrierea lui, că și-a pierdut serviciul, că lumea o evită. Maia Morgenstern joacă magistral rolul femeii deznădăjduite, care nu se poate împăca deloc cu surditatea intratabilă a bărbatului de pe ecran.

Să concepi un film de o asemenea densitate artistică și să reușești să convoci pentru realizarea lui actori atât de valoroși – iată o performanță care îndreptățește cele mai optimiste previziuni în legătură cu evoluția lui Marius Theodor Barna ca cineast. Îi urez succes făcându-mi iluzia că atunci când va fi o celebritate a cinematografiei mondiale va continua să colaboreze la

„Mașina de scris”.

P.S. În curând, în aceste pagini, va apărea o nouă povestire de Marius Theodor Barna.

Să râdem cu Cătălin Mihuleac

Europa de Est la taifas cu Europa de Vest

Condamnat să predea franceza într-un orașel de munte din Ardeal, Roland Szekely n-a stat prea mult pe gânduri când a pus mâna pe o franțuzoaică. Și-a dăruit trupul, iar fetei îi plăcu. Iată-l instalat acum într-o superbă vilă dintr-un orașel de munte, din Franța, de astă dată. La mansardă, gol pușcă, își savurează țigara, gândind melancolic la pramatiile de elevi ce-i mănăcară sufletul într-un mod nu tocmai neplăcut. Franțuzoaica se

mișcă de colo-colo, îmbujorată și recunoscătoare.

Deodată, soneria! Cin' să fie? Fata o zbughește să deschidă, în timp ce el rămâne cu țigara fumegândă și gândurile invadate de elevi ardeleni. Apoi profesorul înlemnește: părinții fetei! Ce mă fac, gândi el, îngrozit și balcanic. Unde mă ascund? Pași solemn urcă scările. Cioc, cioc! E tatăl! „Hei, tinere, ce te-ai izolat așa? Europa de Est nu vrea să stea la taifas cu Europa de Vest?”

Știu că știți, dar țin să vă amintesc

■ La rubrica „Mașina de scris” pot trimite texte literare autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii etc.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puțin scrise lizibil. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutați la telefon și să nu mă vizitați la redacție. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în carul rubricii „Mașina de scris”, în

ordinea primirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Mașina de scris”. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii „Mașina de scris” se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra”, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

Poemele unui răzvrătit Nicolae Romândașu

Nicolae Romândașu este un poet solitar și nesupus, care a refuzat stilul de viață comunist și care continuă să se simtă străin în România.

„Eul național - spune Nicolae Romândașu - trebuie trezit din letargia în care zace! Să-i arătăm oglinda! Se va strâmba, desigur, uneori, văzându-se din anumite unghiuri; dar vrând-nevrând, din oglindă, lumina se va răsfrânge pe chipu-i - și el se va ilumina, însănătoșindu-se”.

Nicolae Romândașu s-a născut la 13 iunie 1948 în comuna Lenauheim din județul Timiș. În prezent locuiește la Timișoara.

Scrisorile geamănului

I-a

Se-nchipui-va oarece
între umerii
paranteză și brațele
ca două aripi
genunchii lipiți de podea
frunte căzută-n țărâna
ce deopotrivă și lacrimi
și râul urinelor bea

cu chip nedeslușit sau
cercul

zeroului
(scriu între două vocale)
gândul miriapod mulge
câmilă cu enșpe cocoase
iară din țâțe lacrimă

curge
ori salivează guri de
gealați

o aciuitule în umbra
crucii

deșteale-a treizeci de-ar-
ginti mari și lați

bat darabana pe tom-
beroane:

dinți? sau poame?

A II-a

Tăcere
bisturiu decupând nega-
tivul imaginii
tăcere salt abil peste

lordan
ori autostradă strecurată
pe sub dânsul

pe tavă fructe dulci și
capul lui Ioan

vânat de soi și vinul cel
de ambră

și-n colbul danțului își
recompune dansatoarea

din piele de amnezie
surâsul.

Tăcere
tăcută sau lărmuitoare

tăcere-mbrăcăminte uni-
versală

pentru capete ca și pen-
tru picioare

tăceri de toate intensitățile
și pe toate vocile și iarăși

fuga din Egipt

mânându-ți
boii și vacile

din neuron în neuron
până-n copite savantule

ca dintr-o oază într-alta
gură crispă exprimată

de-al nuștiucăteala de
aer arhetip

arătător modelat de
statuile

umbrei fiecărui fir de
nisip

până ce iară se termină
toate

și-a nuștiucăta oară al
patruzecilea an

te-așezi în sarcofag și
tragi Canaanul

deasupra-ți ca pe-un
bolovan.

A II-a

Și-aproape iară-ai adormit
încântat

luând drept poezie ceea
ce-ți scriu

și-așijderi și eu de nu
m-ar fi-nghiontit

estimp o alăută din
scânduri de sicriu

dar desigur am și eu o
voce a mea (personală)

oareșice distinct în peisaj
cum s-ar zice

și performant se-ncu-
nunează struțul

între Eden și Canaan
cu-ntreg pustiul

și conform specie și leat
cu un țucal de aur

Irodiada Roma Faraonul
Madona sau Euridice.

A IV-a

Nenăscutule atât de pal-
pabil pe colonul tactil

încât duhnește-a hoit
licoarea inodoră

ce-ți picură periplic pe
geamantan și chip

chiar când te-ascunzi sub
streșini

de vis și auroră
barosană ureche doldora

de chilipir
poftim tril-tir tril-tir tril-tir

dar poate că icnetul ăsta
e chiar al meu

și poate chiar tu îmi iei
amprente drept hrană

așa titan și exegetic
voraceu

că nici se mai zărește
îngerul în rană

îndrăgostitul de poveri
termale

șarmant înghite muzichia
șmechere urechi de

pușlamale
mândrule mundule mân-

drumundule
dromader pentru urechile

acului
îngenunchiatule sub turla

a palmelor tale
legatule fedeleș în lanțuri

extaziat
din ele

clo-po-țind.

A V-a

Ochiul vomitând în oglin-
dă imaginațiunea văzului

Jaluzele de oțel sticlind
diafan azuriu

te uiți în cer și-ți vezi
dubitoiul mâncând papa-

nași
și bând sifon cu sirop de

caise
te uiți în cer și îți vezi

mutra
fain-frumos de lumini

zăbrelită
ferice de dom' contabil

care
în spatele jaluzelelor de

celuloză
vizionează o peliculă de

celuloză
întins pe canapeaua de

celuloză
lângă soția sa de

celuloză
dată cu odikolon.

O rob-nebunule și faur
la piramidele de fum

și ta-ra-ra-ra-tu-ru-rum
s-a bălegat imens imagi-

narul
te-ai năvălit în șaua lui

de aur
te-ncrâncenezi

te-ncrâncenezi până te
faci statuie

până ce
vine următorul și te ia și

te-așază
cubică piatră

în cal-da-râm.

A VI-a

Continuă mărșăluire
în jurul parului

„stâng - drept stâng
drept stâng - drept”

sau „drept - stâng drept
- stâng drept - stâng”

riguros bățătorită cărare
noroc că viitorul te

urmează cu plugul
arând conștiincios dina-

poia-ți
și se întâmplă că uneori

îl ajungi din urmă
și-i calci cu nesațiu

carâmbii
și-l vezi cu fundul gol și-i

dai

cu-mprumut o pereche
de izmene

„oh, scuzați, bonsoire” și
ce

altceva acolo dedesubt
acolo dedesubt

acolo dede...

Astfel că nu ne-a rămas
decât

acest buchet de cuvinte-
nfrunzind într-un foi

cu venin de aspidă
din care de veacuri bem

și nu se mai termină.

A VII-a

Ești o pasăre ești o pa-
săre nemaipomenită

tu nu faci nici-o pagubă
ogorului comunal

bine-ai venit în târg zice
prietenul pictor

bine-ai venit dar urcă-te-n
pom sau urcă-te

colo pe gard îți mai
spune

însă dincolo de gard
mulțimea plânge

mulțimea plânge cu
pietre fără să știe

însă dincoace de gard
plângi și tu zice pictorul

măcar o lacrimă te roagă
ca să-și moaie pensula

„ți-pi-rii-piiii! pre-zer-va-tiii-
veeee!” strigă nașparliii

șezi colo te poștește
pe-un raft vitrinierul

însă tu zbori
însă tu zbori peste

dessous-urile-ntinse pe
crengi și pe garduri

tu dai autografe iscă-
lindu-te cu găinaț

absolut veritabil
pe ciorapii de nylon ai

vremii
azi însă

azi bine ne-am învălmășit
în târgul ăsta mare

suflete duhnind a poezie
și țigare

bine te-ai ascuns în
penagii

bine te-ai ascuns în
chihlimbare

azi era
azi era cât p'aci să

ne-nghită lacrima
căscase gura cât turnul

bisericii
ah bine travestitu-ne-am

în negustorul care-aduce
odoare scumpe din sudul

Americii.
dec. '92 - ian. '93

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

O afacere dubioasă

IGP face bani din piatră seacă

□ Chirie inventată sau șmenuire de mașini furate?

Tudor George Daniel, în vârstă de 38 de ani, este din 1990 cetățean belgian de origine română. În aprilie 1991 își deschide, în România, prima firmă cu activitate de asistență-asigurare, Roumanie Assistance Tudor-SNC. La 27 iulie 1992 își leagă numele și „bisnisul” de Inspectoratul General al Poliției (IGP), având inspirația să propună generalului Gambrea, șeful de atunci, un nevinovat contract de colaborare în vederea „GESTIONĂRII AUTOVEHICULELOR INDISPONIBILIZATE”. Gurile rele spun că inspirația de moment a belgianului ar purta numele procurorului Gheorghe Nichita, zis și Alin, vărul lui Tudor Daniel, care ar fi intermediat colaborarea. Propunerea a fost însușită cu entuziasm, semnătură și ștampilă, afacerea demarând imediat, dar ilegal.

Ministerul de Interne obține sume ilicite

Contractul de colaborare cu nr. 66513/6.08.1992 prevedea ca Roumanie Assistance Tudor-SNC să preia toate mașinile furate pe care poliția le indisponibilizase pe teritoriul României și să le returneze păgubașilor sau societăților la care erau asigurate. Din taxele pe care Tudor Daniel le încasa pentru transportul și ținerea în custodie a autovehiculelor, Ministerul de Interne primea o cotă parte de 25%, în valută, direct în contul nr. 47214303004 de la BRCE. Iată prima ilegalitate, deoarece, conform Decretului 111/1991 și a Hotărârii de Guvern 662/1991, sumele de bani realizate în urma valorificării unor obiecte confiscate de lucrători ai poliției sunt virate direct bugetului administrației publice și nicidecum vreunui minister anume. O altă ilegalitate este cesionarea spre gestionare a unor autoturisme sechestrate provizoriu, fără să existe o hotărâre definitivă a organelor judecătorești. Statutul mașinilor indisponibilizate de poliție fiind provizoriu, IGP nu avea dreptul să le înstrăineze pentru a fi valorificate într-un anume fel.

Codul penal prevede „posibilitatea ca bunul dobândit prin săvârșirea infracțiunii să fie înstrăinat unui dobânditor de bună credință; în acest caz bunul nu poate fi confiscat”. Lucrul acesta îl spune și profesorul Gh. Bulai în cursul său și nu ne îndoim că domnii de la IGP își aduc bine aminte de alineatul cu pricina. Cu toate acestea, s-a găsit metoda prin care să se câștige niște bani

proveniți dintr-un fel de chirie inventată. Sau poate s-a găsit metoda unei șmenuiri de mașini furate din Vest.

Roumanie Assistance Tudor-SNC este ilegal constituită

În contractul cu IGP (document nr. 1) este precizat faptul că Roumanie Assistance Tudor-SNC se ocupă de servicii în domeniul asigurărilor. Articolul 3 din Legea 47/1991 prevede că „societățile comerciale din

mele indisponibilizate de poliție în România. Abia la 1 decembrie 1992 apare această activitate înregistrată în Monitorul Oficial și 10 zile mai târziu se produce cuvenita adăugire și în dosarul de la Oficiul Registrului Comerțului.

Contractul, în conținutul lui, este cât se poate de interesant. Dacă în al treilea paragraf se spune că „Roumanie Assistance se obligă să preia în gestionare autoturismele indisponibilizate, să le recu-

pereze prin mijloace de transport proprii”, spre sfârșit intervine, pervers, următorul amendament: „Pentru a ajuta la desfășurarea activității..., IGP va pune la dispoziția societății... două numere auto ce vor fi folosite la mașinile indisponibilizate în vederea manevrării lor de la un depozit la altul”. Inutil să mai adăugăm că nu a existat decât un singur depozit, la Buftea, chiar în incinta studiourilor cinematografice. Este limpede că cele două numere auto sunt „mijloacele proprii de transport” ale lui Tudor Daniel.

Deși afacerea a venit ca o simplă propunere, șeful sau șefii de la IGP au acceptat-o fără rezerve, fără să mai fie vorba cumva de vreo licitație, așa de ochii lumii, ba chiar au fost de acord și cu monopolizarea acestor originale prestări de servicii: „IGP nu va lucra decât cu Societatea Roumanie Assistance Tudor în gestionarea și returnarea” mașinilor furate.

La IGP subordonații nu recunosc semnătura superiorului

N-am putut să aflăm data la care colaborarea a fost oprită. Cel care s-a ocupat din partea firmei lui Tudor Daniel de derularea contractului, un anume Moldoveanu, a oscilat între ianuarie '94 și mai '94, lăsându-ne să dăm cu banul. Nici cei de la IGP nu au avut memoria mai bună, ba chiar au fost realmente puși în încurcătură când le-am cerut să identifice semnătura superiorului lor! (document nr.2). După o zi de reflecție, lt. colonelul N. Bucur, șeful Serviciului de presă al IGP, ne-a declarat că semnătura buclucașă pare a fi a generalului Gambrea Gh., șeful Inspectoratului General la 27 iulie 1992, actualmente tras pe linie moartă în Harghita.

Noi credem că semnătura nu este a lui Gambrea pentru că nu seamănă și, în plus, nu avea nici un rost să

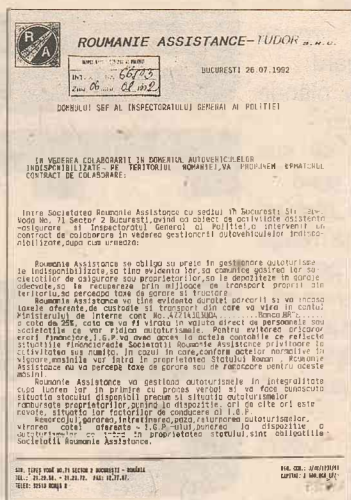
pună ștampila de locțiitor al șefului IGP când el era chiar jupânul Poliției Române! În schimb, generalul Medrea Ion era locțiitor și conducea Departamentul Circulație din cadrul IGP. Pe Medrea îl găsim, încă, în București.

De ce a murit Zheng-Bo?

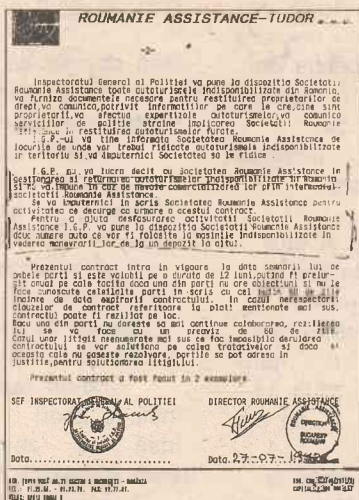
La 30 aprilie 1993, iordanianul Naser Jamil Yusef Mustafa vinde un BMW, model '91, cu numărul de înmatriculare 12 B 538. IGP confiscă mașina cumpărătorului, patru zile mai târziu, în data de 4 mai 1993! Certificatul de înmatriculare eliberat de poliție era din data de 19 februarie 1993, iar cu o zi înainte de vânzare pe 29 aprilie, în Cartea de identitate se precizează că mașina nu este urmărită sau sechestrată. Stranii coincidențe.

Cumpărătorul își angajează un avocat, îl dă în judecată pe iordanian și află că BMW-ul a ajuns la Roumanie Assistance. Între timp își vede mașina circulând liniștit prin București, își informează avocatul despre acest lucru, după care este găsit într-o valiză, puțin cam insensibil la cele lumești. Cei care l-au omorât pe chinezul Zheng-Bo, căci despre el este vorba, au fost prinși. Mașina nu a fost returnată păgubașului, nici vreunei societăți de asigurare și se află, conform declarației colonelului de poliție Grecu, în garajul IGP. Procesul cu iordanianul Naser s-a stins din lipsă de reclamanț.

RĂZVAN BUTARU ■

document nr. 1

document nr. 2

domeniul asigurărilor se constituie sub formă de societăți pe acțiuni sau societăți cu răspundere limitată”. Dar firma lui Tudor Daniel este o SNC, adică o societate în nume colectiv, care, conform legii de funcționare a societăților de asigurare, trebuia să se reorganizeze până la data de 19 februarie 1992. Deci IGP încheie sau a încheiat afaceri cu o firmă ilegal constituită, deși cel care a semnat contractul din partea poliției nu avea dreptul să nu ia în considerare acest „mic amănunt”.

Brăvii polițiști nu au fost deloc interesați de legalitatea firmei cu care au intrat în hora colaborărilor fructuoase. Ei au ignorat până și faptul că Roumanie Assistance Tudor, la data semnării contractului, nu avea trecute în domeniul de activitate și prestările de servicii privind autoturism-

Primul pas, cu dreptul

Steaua - Glasgow Rangers 1-0 (0-0)

Anul trecut Steaua a făcut mai mult de prezență în Champions League fiind copleșită mai mult de faima adver-

Din nou Steaua bate Glasgow Rangers

În frunte cu vedetele Brian Laudrup, McCoist și Gascoigne, fotbalistii de la Glasgow Rangers au venit la București

montați de acel nefast 4-0 pe care l-au administrat Stelei într-un meci de pregătire în vara aceasta. Prea multe, însă, ei nu au arătat pe terenul din

Ghencea, statistica partidei venind în sprijinul acestei afirmații: raportul șuturilor la poartă 22-3, al celor pe poartă 10-2, al cornerelor 14-2, toate în favoarea campionilor români. În plus, singura ocazie, să-i spunem de gol, pe care au avut-o scoțienii fiind lovitură liberă executată de Gascoigne, dar prinsă cu siguranță de Stelea... În fața acestei echipe care a încercat din răspuși să strice jocul Steaua a evoluat după o tactică ofensivă bine structurată de Țiți Dumitriu. Au fost ocazii peste ocazii, încă din secunda 40 la șutul pe poartă al lui Adrian Ilie și până în minutul 90, când eroul meciului, Daniel Prodan, a mai expediat o „ghiulea”, doar neșansa și portarul Goram făcând ca scorul să nu capete proporții. E bine că s-a terminat și așa, e bine că nu am mai trăit frustrarea unei partide în care să nu câștigăm

după o dominare autoritară, e bine că Prodan a prins șutul acela senzațional din minutul 87 înscriind un gol demn de a fi pus pe genericele emisiunilor de sport. În cele 8 minute, cât a mai durat partida după deschiderea scorului, am văzut disperarea scoțienilor stupefiați că o echipă pe care o considerau învinsă fără drept de apel încă înainte de a începe meciul a avut tupeul să marcheze. Am văzut atacurile lor furibunde oprindu-se

Goram îngenuchează, privind uimit cum mingea intră în poartă aducându-le steliștilor victoria și 750.000 de dolari.

sarilor decât de valoarea lor. De data aceasta, în meciul de debut de miercură trecută cu Glasgow Rangers, campionii au dovedit că au atins gradul de maturitate necesar pentru a evolua cu fruntea sus într-o competiție de o asemenea amploare.

Dacă acum câțiva ani faptul că Steaua îi învingea și îi elimina pe cei de la Glasgow Rangers (2-0 la București și 1-2 în Scoția, după ce Lăcătuș deschidea scorul printr-un gol senzațional) era în logica lucrurilor, victoria muncită - dar meritată - de săptămâna trecută are o valoare deosebită. Pe de o parte înseamnă o opțiune pentru calificarea în sferturile de finală, iar pe de altă parte un pas spre reafirmarea valorii fotbalului din campionatul nostru.

Adrian Ilie, alături de Prodan, cel mai bun om al Stelei, în meciul cu Glasgow Rangers.

Fotografii de Petre Cojocariu

Daniel Prodan, cel care a reușit „să spargă”, după 87 de minute, defensivă scoțiană.

la marginea careului nostru și calmul de mari campioni al steliștilor cu care au terminat meciul. De acum se poate spera orice. Din acest moment, dacă lucrurile merg tot așa, se poate obține calificarea...

ALEXANDRU ARION ■

CLASAMENT - GRUPA C

1. JUVENTUS TORINO	1	1	0	0	3-1	3p
2. Steaua București	1	1	0	0	1-0	3p
3. Glasgow Rangers	1	0	0	1	0-1	0p
4. Borussia Dortmund	1	0	0	1	1-3	0p

Steaua București - Glasgow Rangers 1-0 (0-0). Prodan (min. 87). Borussia Dortmund - Juventus Torino 1-3 (1-2). Möller (min. 1) / Padovano (min. 12). Del Piero (min. 37). Conte (min. 69).

Romanian Open Tennis - ediția a V-a -

● Transferat de la Dijon la București, fostul jucător de Cupa Davis, Sever Mureșan, turneul Romanian Open Tennis (ROT) a pornit la drum cu premii în valoare de 100.000 \$, ajungând la ediția a III-a la 550.000 \$, iar acum la 1.375.000 \$. ● Din această sumă, totalul premiilor la simplu reprezintă 997.320 \$ (locul I - 189.000, finalistul - 112.000, semifinistul - 66.110, sfert de finală - 38.500, turul II - 22.600, turul I - 13.500). ● „Bogată” este și distribuția punctelor ATP: locul I - 250 p, finalistul - 183 p, semifinistul - 115 p, sfert de finală - 58 p, tur II - 29 p, tur I - 1p. ● Valoarea premiilor ridică turneul de la București pe locul 5 în lume, între competițiile organizate pe zgură. După cum speră și dorește dl Sever Mureșan, în următorii ani poate deveni cel mai mare turneu pe zgură din lume, ajungând astfel la nivelul partidelor de Grand Slam. ● Plasat în continuarea imediată a US Open, turneul de la București are din start acest handicap. Astfel, invocând oboseala, Boris Becker, semifinist la Flushing Meadow, a declinat participarea în ultimul moment. De asemenea, nu au mai ajuns la ROT nici Berasategui și Ivanisevici (acesta

din urmă preferând un turneu obscur la Bordeaux) ● Pe de altă parte, câștigătorul ediției de anul trecut, argentinianul Franco Davin (103 ATP), nu a beneficiat de un wild-card (de ce?), fiind eliminat în turul II al calificărilor

Aspect de la tragerea la sorți, în prim-planul atenției (și în centrul imaginii) Ilie Năstase și Sever Mureșan.

de către George Cosac ● Tot în calificări, chiar în primul tur, australianul Richard Fromberg (81) este scos de către un compatriot, ca și germanul Oliver Gross (108) depășit de Remus Farcaș, iar în turul II spaniolul Oscar Martinez (97) este eliminat de italianul Carlo Santoro (432) ● România a fost prezentă în calificări cu 11

jucători, doar George Cosac (317) și Remus Farcaș (653) intrând pe tabloul principal de 32, Răzvan Sabău (388), Gabriel Trifu (357), Cosmin Reti, Ciprian Porumb, Răzvan Iltu, Florin Segărceanu, Costel Obretin, Ion Moldovan și Marius Călugăru nedepășind această fază. ● Pe tabloul de simplu s-au aflat jucători din 12 țări: 8 din Spania, câte 4 din Franța și România, câte 3 din Australia și Cehia, câte 2 din Austria, Germania și Italia, câte 1 din Ungaria, Norvegia, Slovacia și SUA ● Capi de serie au fost desemnați: 1. Thomas Muster (3 ATP), 2. Michael Stich (8), 3. Sergi Bruguera (11), 4. Andrea Gaudenzi (20), 5. Alberto Costa (21), 6. Gilbert Schaller (27), 7. Arnaud Boetsch (29), 8. Carlos Costa (30). ● Remarcabile cărți de vizită: Muster - câștigătorul de anul acesta al Openului francez, ca și Bruguera al edițiilor 1993 și 1994, Stich - finalist 1994 la Openul american ● Și

ROMANIAN OPEN TENNIS CHAMPIONSHIPS

dacă a lipsit Boris Becker, a fost prezent Adrian Voinea, învingătorul tenismanului german la Roland Garros. Într-adevăr, trecând fără probleme în turul I de Fabrice Santoro cu 6-3, 6-2, el urma să-l întâlnească pe Bruguera, care l-a învins pe Cosac cu 7-6, 6-2. ● Beneficiari ai wild-cards, Andrew Ilie și Dinu Pescariu au avut comportări diferite. În timp ce româno-australianul s-a impus în fața campionului național Remus Farcaș cu 7-5, 6-3, Dinu Pescariu (180) a fost învins clar de Sandor Noszaly (venit din calificări) cu 6-2, 6-1. ● Cea mai mare surpriză a 16-imilor a produs-o americanul Jeff Tarango, care l-a întrecut pe Stich cu 7-6, 6-3. ● Cea mai clară victorie: Cedric Pioline - Slava Dosedel 6-0, 6-0. ● Alte rezultate: Thomas Muster - Tomas Carbonell 6-4, 6-4, Christian Ruud - Karol Kucera 7-5, 0-6, 6-3, Bohdan Ulihrach - Guy Forget 6-4, 6-3, Arnaud Boetsch - Patrick Rafter 6-4, 6-4, Alberto Costa - Javier Sanchez (fratele cunoscutei Arantxa Sanchez) 2-6, 6-4, 6-3. ● Despre „balcanisme” privind organizarea și activitatea la Centrul de presă (pentru ziariștii români) ne rezervăm dreptul de a reveni cu altă ocazie.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Celebrul yoghin Petre Paul Teodorescu dezvăluie

Care sunt marile secrete ale Universului, cine le poate cunoaște și pe ce cale

□ „Marile secrete duc la deplina posesiune a înțelepciunii”

- Die profesor, ce se întâmplă atunci când reușim să depășim ezotericul?

- Atunci când reușim să depășim ezotericul, dând fila ce ne prezintă, dincolo de acesta, marile cunoașteri ne apar în conștient prin dar divin, cele ce se știu a fi un început fără egal, cuprinzător al marilor secrete.

- Care sunt marile secrete?

- Se știe că marile secrete sunt în număr de șapte. Acestea conduc la deplina posesiune a înțelepciunii. Primul reprezintă vindecarea tuturor oamenilor în timp de șapte zile, fie prin acțiune directă, fie folosind științele naturale, fie cu ajutorul spiritelor superioare, având, pentru aceasta, permisia divină.

Al doilea constă în realizarea unor asemenea calități încât să-ți prelungești viața până la o anumită vârstă, aceasta privind viața corporală, adică naturală, așa cum făceau toți marii magicieni din trecut.

Al treilea secret constă în a obține supunerea tuturor creaturilor elementare pe care le putem personifica drept gnomi, zâne, silfide și elfi.

Al patrulea secret reprezintă puterea de a discuta, de a te înțelege cu toate inteligențele Universului, vizibile și invizibile, puterea de a auzi totul, independent de distanțe, ca și aceea de a fi, după voința ta, cu cel care ar conduce un anumit obiectiv determinat ce te interesează și pe tine.

Al cincilea secret este puterea de a te stăpâni și de a te îndrepta către obiectivul ce a fost fixat de Divinitate.

Al șaselea reprezintă perfecționarea microcosmosului. Este secretul de a-L cunoaște pe Dumnezeu, pe Christos și pe Duhul Sfânt.

Cel de-al șaptelea secret este acela de a te regenera, așa cum a făcut Enoch, regele lumii inferioare.

Al șaselea secret precede moartea individului, fiind, deci, ultimul pe care inițiatul îl poate învăța în cursul vieții sale pământești în desfășurare.

- Ce reprezintă, de fapt, al șaptelea secret?

- Acesta din urmă este cel mai important, reprezentând secretul etern al lui Phoenix pe care îl cunoșteau magicienii egipteni și hinduși. Enoch, de care este vorba aici, este acela despre care pomenește și Moise în scrierea „Sepher Bereschit”, capitolul al V-lea, lucrare rămasă secretă.

Iată, de exemplu, paragraful V 23: „În perioadele sale luminoase a putut

realiza numeroase mutații cu caracter magic, legate de aplicarea celor șapte secrete”.

- Cum pot fi cunoscute marile secrete ale Universului?

- Aceste șapte secrete pot fi pătrunse de orice om cu suflet hotărât și onest, prin legătură cu spiritele, fără a-L ofensa, prin aceasta, pe Dumnezeu.

„Toate acestea pot fi făcute de inițiați. Secretul este de a rămâne, permanent, în grația divină”

- Magicienii se laudă că sunt în posesia și a altor importante secrete. Care ar fi acestea?

- Alte secrete mai puțin importante sunt, de asemenea, în număr de șapte. Iată-le:

1. Transmutația metalelor, care include alchimia, este ceva sigur și posibil de realizat. Dar nu poate fi făcută decât de un inițiat. În acest domeniu, nu servește la nimic să alergi, să te zbați, să-ți chinuiești ființa. Trebuie numai să rămâi în grația lui Dumnezeu.

- Cu metalele se pot vindeca și bolile?

- Vindecarea bolilor cu ajutorul metalelor sau prin influența minunată a pietrelor prețioase ori, în cazuri mai rare, prin folosirea pietrei filosofale sau a unor preparate similare, reprezintă un al doilea secret.

- În știință este loc de magie?

- Vedeți, așa am ajuns la cel de al treilea secret: a fi capabil de a realiza adevărate minuni în legătură cu astronomia și științele pozitive. Totodată, a fi în măsură de a inventa diferite aparate și mașini neobișnuite și a-ți orienta toate acțiunile și relațiile, reușind a le plasa în așa fel încât să fie, permanent, sub influență celestă. Tot magicienii dețin și capacitatea de a ști tot ce se leagă de știință, inclusiv de practicile magice. Aici aș plasa și cel de-al cincilea secret: posibilitatea de a face toate prognozele în legătură cu lumea fizică și chiar pe al șaselea: a cunoaște majoritatea fenomenelor ce pot avea loc în lumea fizică.

- Probabil că al șaptelea secret este și cel mai important.

- N-aș spune chiar așa. Totuși, acest ultim secret constă în a reuși

să depășești cunoștințele comune realizate de fizică, psihologie și medicină prin care este relevată, în mod obișnuit, natura pământească și structura îngerească a ființei umane.

„Sunt necesare cunoștințe excepționale cu structură ezoterică”

- Die profesor, aceste secrete par a fi apanajul marilor inițiați. Există cumva niște secrete mai pământești, mai pe înțelesul tuturor?

- Da, mai există încă alte șapte, așa-numite mici secrete. Ele par mai pământești, fiindcă sunt legate de preocupări omenești. Vedeți însă că se poate intra în posesia acestora numai prin practici... neobișnuite. Să le înșirui:

1) A acționa așa încât să poți câștiga mulți bani și bunuri materiale.

2) A te ridica de la o poziție umilă la demnități și onoruri deosebite și a fonda, dacă dorești, o nouă familie care să ajungă a fi ilustră și a îndeplini acțiuni de mare valoare.

3) La fel, dacă urmărești a excela în arta militară, în a te apropia de însușirea oricărui fel de strategie și, în final, în cazul când urmărești obiective ce depășesc condițiile și poziția unui om obișnuit, adică să ajungi a te plasa, cu ușurință, peste nivelurile atinse de cei mai înalți demnitari sau deținători de calități considerate, omenește, a fi cele mai de invidiat.

4) A fi pe poziția de a putea întemeia o familie perfectă pe care să o conduci, permanent, spre atingerea unor obiective de invidiat pe tărâm material. De asemenea, dacă ai veleități legate de ambiția ce te împinge a conduce oameni în situațiile existente, pretinse de lumea din afară, poți realiza mai mult decât o pot face cei ce sunt, de obicei, în fruntea maselor.

5) Să poți acționa, prin cunoștințele tale, așa ca să reușești a realiza bunuri materiale importante. Se include și cunoașterea necesară unui om familiarizat cu afacerile comerciale și operațiile de bursă.

6) A fi un real filosof, un matematician, un medic, un platonician, un bun adept al lui Aristotel, un ptolemaic, un euclidian și un apropiat de

DI
Petre

Paul Teodorescu se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungați de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaștere și spiritul său veșnic neliniștit i-au creat o aură de înțelept deținător de taine existențiale. În preajma sa te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă și realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândești cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experiență acumulată în lumea de... dincolo.

cunoștințele lui Hipocrate.

7) A fi teolog, cunoscător al cărților sfinte și un enciclopedist; a cunoaște pe toți autorii ce au actuat în domeniul filosofic și religios, de antici, fie moderni.

- Cum se pot realiza toate acestea?

- Totul, absolut totul, se poate realiza prin existența unor calități deosebite pe care ai reușit să ți le apropii pe parcurs și, mai ales, datorită cunoștințelor excepționale cu structură ezoterică. Unica și adevărata cale către toate secretele este de a face apel la Dumnezeu, autorul a tot ce este bun, și a te orienta pe calea arătată de Christos: „Caută mai întâi împărăția cerurilor și dreptatea Divină, fiindcă restul îți va fi dat pe deasupra”.

- va urma -

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Ultima oră:

Cotroceni, primul CAP al țării!